

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

ความสัมพันธ์ระหว่างความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกกับนิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนของนักเรียน
ระดับชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัยครูสงขลา

ปริญญานิพนธ์

ของ

จิตรนาถ กิริติเสวี

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๒๐ สิงหาคม ๒๕๑๖

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะได้พิจารณาปัญหานี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

..... พล. ศ. พ. ๕๕๕..... ประธาน

..... พล. ศ. พ. ๕๕๕..... กรรมการ

๒๒ สิงหาคม ๒๕๑๒

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือและการแนะนำอย่างดียิ่ง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พจน์ สะเพียรชัย และอาจารย์สมบูรณ์ จิตพงศ์ ผู้เขียน ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้เขียนขอขอบพระคุณอาจารย์พจน์ เห็นพินิจกับ แห่งวิทยาลัยครูพระนคร อาจารย์เสถียร ศิริสถิตย์กุล หัวหน้าแผนกทะเบียนบัณฑิตวิทยาลัยครูสงขลา อาจารย์สุรพล นาควานิช ตลอดจนอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาช่วยเหลืออำนวยความสะดวก และขอขอบใจ นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณผัญญู แก้ววิจิต ที่ได้ให้ความสะดวกและความช่วยเหลือในด้านการคำนวณ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ CDC ๓๓๐๐ และ CDC ๓๖๐๐ คุณวันเพ็ญ พลอยภักดิ์ คุณสุภาณี แสงสุภา และคุณวสันต์ ม่วงแก้ว ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการพิมพ์ ตรวจแก้ไข และอำนวยการปริญญานิพนธ์

นอกจากนี้ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณคุณแม่ และขอขอบคุณคุณวัฒนา กิริติเสวี ที่ได้ให้กำลังใจ กำกับทรัพย์ รวมทั้งได้ใช้เวลาเดินทางมาอยู่เป็นเพื่อนตลอดเวลาที่เขียนปริญญานิพนธ์ อันเป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้ปริญญานิพนธ์สำเร็จลงด้วยดี

จิตรนาถ กิริติเสวี

สารบัญ

บท

หน้า

๑. บทนำ

๑. ภูมิหลัง

๒. ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๓. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๔. สมมุติฐานในการวิจัย

๕. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๖. ขอบเขตของเบืองตน

๗. คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เอกสารเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า

๓. วิธีดำเนินการ

๑. กลุ่มตัวอย่าง

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๓. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๔. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติหลักที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๒. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๓. สถิติพื้นฐานของคะแนนแยกตามเพศชาย หญิง และรวม

๔. เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของตัวแปรต่าง ๆ

๕. ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามต่าง ๆ ที่ใช้ในการ

๖. รวบรวมข้อมูล

๗. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ

๘. และคะแนนที่เกี่ยวข้อง

๙. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง

๑๐. นักเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ความสำคัญสัมพัทธ์ น้ำหนักคะแนนและ

สมการแสดงความสัมพันธ์

๕๔

การคัดเลือกตัวพยากรณ์ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๖๕

การคัดเลือกตัวพยากรณ์ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

๖๖

๕. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

๖๗

๕.๑ บทย่อ

๖๗

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

๖๗

๕.๑.๑ กลุ่มตัวอย่าง

๖๘

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๖๘

การวิเคราะห์ข้อมูล

๖๘

๕.๑.๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๖๘

สรุปผลการค้นคว้า

๗๑

อภิปรายผล

๗๓

ข้อเสนอแนะการวิจัย

๗๔

ข้อเสนอแนะการศึกษา

๗๔

บรรณานุกรม

๗๕

ภาคผนวก

๘๕

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๘๕

คำอธิบายจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามวัดความมั่นใจของครู

และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๘๘

บัญชีการวาง

ตาราง

๒
หน้า

๑	เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดความมั่นใจใจของครู แยกตามเพศชาย หญิง และรวม	๓๗
๒	เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดความรู้สึกรับนิชอบ แยกตามเพศชาย หญิง และรวม	๓๘
๓	เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดพฤติกรรมการเป็นผู้นำ แยกตามเพศชาย หญิง และรวม	๓๙
๔	เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แยกตามเพศชาย หญิง และรวม	๔๐
๕	เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แยกตามเพศชาย หญิง และรวม	๔๑
๖	เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนแยกตามเพศชาย หญิง และรวม	๔๒
๗	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามต่าง ๆ	๔๕
๘	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนน ที่เกี่ยวข้องของครูฝึกเรียนชาย จำนวน ๑๓๐ คน	๕๐
๙	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และ คะแนนที่เกี่ยวข้องของครูฝึกเรียนหญิง จำนวน ๑๐๐ คน	๕๑
๑๐	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และ คะแนนที่เกี่ยวข้องของครูฝึกเรียนจำนวน ๒๓๐ คน	๕๒
๑๑	ค่า t แยกความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรต่าง ๆ	๕๓
๑๒	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ นำหนักคะแนนและสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณของครูฝึกเรียนชายจำนวน ๑๓๐ คน	๕๔

๑๓	ความสำคัญสัมพัทธ์ เปอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชาย จำนวน ๑๓๐ คน	๕๕
๑๔	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ น้ำหนักคะแนนและสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนหญิง จำนวน ๑๐๐ คน	๕๖
๑๕	ความสำคัญสัมพัทธ์ เปอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิง จำนวน ๑๐๐ คน	๕๗
๑๖	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ น้ำหนักคะแนนและสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนจำนวน ๒๓๐ คน	๕๘
๑๗	ความสำคัญสัมพัทธ์ เปอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๙
๑๘	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ น้ำหนักคะแนนและสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนชายจำนวน ๑๓๐ คน	๖๐
๑๙	ความสำคัญสัมพัทธ์ เปอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนของนักเรียนชาย จำนวน ๑๓๐ คน	๖๑
๒๐	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ น้ำหนักคะแนนและสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนหญิงจำนวน ๑๐๐ คน	๖๒
๒๑	ความสำคัญสัมพัทธ์ เปอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนของนักเรียนหญิง จำนวน ๑๐๐ คน	๖๓
๒๒	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ น้ำหนักคะแนนและสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนจำนวน ๒๓๐ คน	๖๓

๒๓ ความสำคัญสัมพัทธ์ เบอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรทาง ๆ ที่ติดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน	๒๔
๒๔ ตัวแปรการทดลองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พหุคูณแยกตามเพศ และรวม	๒๕
๒๕ ตัวแปรการทดลองผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พหุคูณ แยกตามเพศและรวม	๒๖
๒๖ คำอธิบายจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามวัดความมั่นใจของครู และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์	๔๔

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- ๑ การแจกแจงความถี่ของคะแนน วัดความมีน้ำใจของครู
จำนวน ๒๓๐ คน ๔๓
- ๒ การแจกแจงความถี่ของคะแนน วัดความรู้สึกรับผิดชอบ
จำนวน ๒๓๐ คน ๔๔
- ๓ การแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดพฤติกรรมความเป็นผู้นำ
จำนวน ๒๓๐ คน ๔๕
- ๔ การแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
จำนวน ๒๓๐ คน ๔๖
- ๕ การแจกแจงความถี่ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
จำนวน ๒๓๐ คน ๔๗
- ๖ การแจกแจงความถี่ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน
จำนวน ๒๓๐ คน ๔๘

บทที่ ๑

บทนำ

บทนำ

การพัฒนาประเทศจะสำเร็จด้วยดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับสาเหตุและปัจจัยหลายประการ แต่ที่สำคัญที่สุด คือ การศึกษา เพราะเป็นระบบที่มีหน้าที่พ่วงมากำหนดคน เพื่อไปพัฒนาประเทศชาติ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ, ๒๕๑๕ : ๓๓ - ๓๕) ดังนั้นการพัฒนาชาติให้เจริญรุ่งเรืองจึงจำเป็นต้องพัฒนาการศึกษาของคนในชาติ สิ่งสำคัญยิ่งในการพัฒนาการศึกษาของไทยก็คือ จะต้องเร่งพัฒนาการฝึกหัดครูทุกระดับให้ได้ทั้งปริมาณที่พอเพียงกับความต้องการ และมีคุณภาพที่ดี เพื่อจะได้นำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

การพัฒนาศึกษานั้น ก่อนอื่นเราต้องเร่งพัฒนา "ครู" ทั้งนี้เพราะครูมีบทบาทสำคัญในการสร้างคน ส่งเสริม และเพิ่มพูนคุณสมบัติที่ต่าง ๆ ให้กับบุตรภูกุลธิดาหรือเยาวชนของชาติ เพื่อที่จะได้เติบโตเป็นพลเมืองดีของชาติ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กิ่งแก้ว อรรถาการ (๒๕๑๓ : ๓๔๓) ที่ว่า "ครู" คือคนที่มีหน้าที่อบรมบุตรภูกุลธิดาตลอดจนผู้สมัครคนเข้ามารับการศึกษาทั้งปวงให้เจริญพร้อมทั้งในค่านางกาย ปัญญา และความสามารถในการประกอบอาชีพ ฉะนั้นงานของครูจึงเป็นงานหนักและซับซ้อน หน้าที่ของครูจึงมิใช่ถ่ายทอดวิชาความรู้เพียงอย่างเดียว ครูจะต้องให้ความรู้ทางค่านางกายและจะต้องเป็นผู้อบรมมนัสย์ตลอดจนส่งเสริมเด็กแต่ละคนให้เจริญงอกงามทั้งทางค่านางกายและส่วนบุคคล

การพัฒนาศึกษา มุ่งแต่ในค่านางกายเสียเป็นส่วนมาก ส่วนค่านางใจซึ่งเป็นสิ่งควบคู่กับค่านางกาย ควรจะไ้กระทำไ้มากขึ้น การพัฒนาครูให้มีความเป็นครูอย่างแท้จริง หรือมีความมีน่านางใจของครู เป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก

ชม ภูมิภาค (๒๕๑๔ : ๕) ได้สรุปเกี่ยวกับปัญหาว่า "ครูคือใคร" ไว้ว่า ครูก็

๑. บุคคลที่ทำงานเกี่ยวกับคน ทั้งนี้เพราะอาชีพครูจำต้องเกี่ยวกับเด็กนักเรียน ครูจึงมีบทบาทที่สำคัญ ๆ ๔ ประการดังนี้

- ๑.๑ ส่งเสริมความก้าวหน้าของนักเรียน
- ๑.๒ ทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาหารือของนักเรียน
- ๑.๓ ทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ๆ เช่น เพื่อนครู และผู้บริหาร
- ๑.๔ ทำงานร่วมกับผู้ปกครองของนักเรียนและชุมชน

๒. บุคคลผู้ประกอบวิชาชีพชั้นสูง เพราะผู้ที่จะเป็นครูที่ดีนั้น ต้องได้รับการฝึกฝนอบรม เฉพาะทั้งทางความรู้วิชาการ วิธีสอน ตลอดจนบุคลิกอันเหมาะสมที่จะเป็นครูที่ดี เช่น มีความรู้ความชำนาญ มีความรักและเอ็นดูเด็ก เป็นผู้เต็มใจทำงานตลอดจนเห็นความสำคัญของงาน

๓. บุคคลผู้เป็นเครื่องมืออันหนึ่งของสังคม เป็นผู้รับบทบาทผู้นำของชุมชน ทำงานกับอนุชน ตามสภาพที่เป็นอยู่อย่างแท้จริง ให้ความรู้ที่มีประโยชน์ต่อสังคมในทางที่จะสร้างสรรค์ให้สังคมเจริญ

๔. ครู ก็บุคคลคนหนึ่ง เช่นเดียวกับบุคคลในวิชาชีพอื่น ๆ ผู้ประกอบวิชาชีพใดย่อมให้ความสำคัญในวิชาชีพนั้น ๆ และสละตนเพื่อความก้าวหน้าแห่งวิชาชีพ

จากความหมายของครูดังกล่าว ย่อมจะชี้ให้เห็นความสำคัญของครูอันจะส่งผลถึงการศึกษาของชาติโดยตรง ผู้รับผิดชอบต่อการศึกษานี้ของชาติและกรมการฝึกหัดครู มักมีปัญหาเสมอว่า ทำอย่างไรจึงจะฝึกคนให้เป็นครูที่ดี การเป็นครูที่ดีนั้นเป็นสิ่งที่ฝึกกันได้หรือไม่ การสอนเป็นศาสตร์หรือเป็นศิลป์ และครูที่ดีมีคุณลักษณะเป็นเช่นไร

คุณลักษณะของครูที่ดีมีหลายทัศนะด้วยกันดังเช่น ไพบูลย์ อันทรวินชา (๒๕๑๕ : ๕๔ - ๖๔) กล่าวไว้ว่า ลักษณะของครูที่ดีมี ๓ ประการ คือ

๑. เป็นผู้ดี หมายถึง เป็นสุภาพชน เป็นพลเมืองที่ดี มีคุณธรรม ก่อปรด้วยความคิดที่มีประโยชน์ต่อชาวโลก

๒. เป็นผู้หนักแน่น ซึ่งพิจารณาใน ๓ แง่ คือ ภาวะทางจิตใจ ภาวะทางปัญญา และ ภาวะรับผิดชอบ

๓. เป็นผู้พัฒนา คือ พัฒนาทั้งทางด้านตนและสังคม
๔. เป็นผู้มีศิลปะทั้งในการเป็นผู้ให้และผู้รับการการศึกษา
๕. เป็นผู้ออกทน เพื่อที่จะได้พัฒนามนุษย์และความไพศาลทางปัญญา
๖. เป็นผู้ปฏิบัติ โดยครูควรจะศึกษาและพิสูจน์ด้วยตนเองก่อน
๗. เป็นผู้แนะแนว เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักช่วยตนเองได้

มัธยม ปิยะมาดา (๒๕๑๑ : ๕๕ - ๕๕) ได้ทำการสำรวจคุณลักษณะของครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และพบว่าคุณลักษณะต่าง ๆ ของครูในด้านที่ดีมี ๕ ประการ เรียงลำดับจากลักษณะที่สำคัญมากไปน้อย ดังนี้

๑. การสอนดี
๒. มีเหตุผลเป็นประชาธิปไตย
๓. มีความเมตตากรุณา
๔. ให้ความสำคัญแก่นักเรียนได้
๕. มีความยุติธรรม ชัดตรง
๖. มีบุคลิกภาพดี
๗. มีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียน
๘. ส่งเสริมให้กำลังใจของชมเชยนักเรียน
๙. ให้ความสำคัญการแก่นักเรียน

บุญถิ่น อัตถากร (วิทยาลัยครูสกลนคร ๒๕๑๕ : ๑ - ๒) กล่าวว่าลักษณะครูที่ดีคือ มีความรอบรู้, มีคุณธรรมอันดี, เป็นแบบอย่างที่ดี, มีความสามารถในกลวิธีสอน, แนววิถีไปสู่ปัญญา และชักนำเด็กไปสู่วิถีทางอันดีงาม

ประภาส จารุเสถียร (๒๕๑๓ : ๑๒ - ๑๓) ให้ความสำคัญเกี่ยวกับคุณลักษณะของครูที่ดีไว้หลายด้านดังนี้

๑. คุณลักษณะส่วนตัว จะต้องเป็นบุคคลที่มีความเสียสละ อดทน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มีความเมตตาอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นความทุกข์ยากของคนอื่นเป็นของตน และถือเป็นหน้าที่ที่จะต้อง ขจัดให้หมดสิ้นไป

๒. คุณลักษณะในการเรียนการสอน เป็นผู้มีคุณธรรมสูง มีน้ำใจเป็นครูอย่างแท้จริง โดยพยายามศึกษาหาความรู้ให้ทันสมัย และนำความรู้ใหม่ ๆ มาเผยแพร่โดยไม่ปิดบัง รู้จักใช้ทรัพยากร ที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์

๓. คุณลักษณะเกี่ยวกับชุมชน ครูต้องเป็นผู้นำชุมชนทั้งในด้านความรู้และการพัฒนาท้องถิ่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถเข้ากับคนได้ทุกชั้น เคารพต่อความคิดเห็นของผู้อื่น และทำตนเป็นที่พึ่งของ ผู้อื่น

๔. คุณลักษณะอื่น ๆ ครูต้องเป็นนักบริการและผู้นำประสานงานที่ดี มีสุขภาพสมบูรณ์ พร้อมทั้ง จะปฏิบัติงานตรงตามหน้าที่ทุกเวลาและทุกสถานที่

สาโรช บัวศรี (๒๕๑๕ : ๒๔ - ๒๕) ได้เน้นเกี่ยวกับมาตรการพื้นฐานบางประการ ในการสร้างครูที่ดี โดยให้สถานฝึกหัดครูทุกแห่งพยายามปลูกฝังให้เกิดแก่นักเรียนครูทุกคน ดังนี้

๑. ในด้านความรู้ จะต้องชวนขยายสะสมวิทยาการทั้งปวง ทั้งทางค่านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ ให้เกิดแก่นตนเองให้มากที่สุดที่จะทำได้ สร้างสมให้เกิดมีคุณธรรม กิเลสธรรม และวัณธรรมขึ้นในใจ ของตน ให้มากที่สุดที่จะทำได้

๒. ในด้านน้ำใจ จะต้องมีน้ำใจที่จะมุ่งฝึกสอนและอบรมศิษย์อย่างเต็มที่และด้วยความ เสียสละ ไม่หวังผลตอบแทน มีน้ำใจที่จะบังคับและฝึกฝนตนเอง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของศิษย์โดย ตลอดไป และมีน้ำใจที่จะวางตนให้สมกับเกียรติของครู และอาชีพครูโดยตลอดไป

๓. ในด้านสมรรถภาพ จะต้องชวนขยายสร้าง "สมรรถภาพในการเป็นครู" ให้เกิด แก่ตนเองให้มากที่สุดที่จะทำได้ และสามารถเป็นครูชั้นอาชีพได้

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับพระอาจารย์ที่จะถวายพระอักษรสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ (ศรีวิโรจน์ เปี่ยมปิติ, ๒๕๑๔ : ๕๕) ไว้ว่า ต้องนึกว่าตนเป็นครู มีความบริสุทธิ์ หนักแน่น ผ่องแผ้วและยอมรับเด็ก ๆ เป็นนักเรียนที่มีระเบียบ มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา มีสมาธิในการทำงาน รู้จักรักษาสัมบัติ มีความเมตตา และรู้จักทำตนให้เข้ากับส่วนรวม

จากทัศนะและความคิดต่าง ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับลักษณะที่ดีของครูดังกล่าวมาแล้วทั้งหมดข้างต้น อาจสรุปได้ว่า ความมีน้ำใจของครูเป็นองค์ประกอบอันสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ครูเป็นครูที่ดีได้ ทั้งนี้เพราะน้ำใจของครูนี้เกิดขึ้นในตัวของผู้บุคคลที่มีอาชีพครูโดยเฉพาะ และเป็นลักษณะที่เกิดจากเนื้อแท้ในตัวครูอันจะเอื้อและทำให้เกิดความรับผิดชอบทั้งในทางวิชาการและการอบรมปลูกฝังคุณธรรมต่าง ๆ ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติตนเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีของเด็ก หรืออาจกล่าวได้ว่า องค์ประกอบในการเป็นครูที่ดีที่สำคัญได้แก่ ความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบต่อ และพฤติกรรมความเป็นผู้มีน้ำ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Evans, 1967 : 195) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะส่งเสริมให้กิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพไม่ว่าจะเป็นงานการทำงาน หรือการศึกษาเล่าเรียนก็ตาม บุคคลที่เป็นครูซึ่งปรารถนาจะให้เกิดผลดีในการเรียนการสอน น่าจะต้องมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้วย

ครูที่มีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบต่อ พฤติกรรมความเป็นผู้มีน้ำใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ย่อมจะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างภาคภูมิใจ มีความรับผิดชอบต่อในงานและหน้าที่ของตน ปฏิบัติตนเป็นผู้มีน้ำใจที่ดี มุ่งในการสอนของตนให้สัมฤทธิ์ผล พร้อมทั้งมีความสุขในการเป็นครู ตั้งใจทำงานอันจะเป็นผลนำไปสู่การพัฒนาการศึกษาและพัฒนาประเทศ

เนื่องจากความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบต่อ พฤติกรรมความเป็นผู้มีน้ำใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ต่างเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างให้ครูเป็นครูที่ดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สนใจและต้องการศึกษาว่า คุณลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงไร และมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนหรือไม่ ผลการวิจัยจะเป็นที่คาดหวังได้ว่าจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการฝึกหัดครูให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายในการศึกษากันคว่า

๑. เพื่อสร้างแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู
๒. เพื่อศึกษว่านักเรียนชายและหญิงมีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนแตกต่างกันจริงหรือไม่
๓. เพื่อศึกษาลักษณะการแจกแจงความถี่ของคะแนนของตัวแปร และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
- ✓ ๔. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน
๕. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีความมีน้ำใจของครูสูงและต่ำ จะมีความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
๖. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีความรู้สึกรับผิชอบสูงและต่ำจะมีความมีน้ำใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
๗. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำสูงและต่ำ จะมีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
๘. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำจะมีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
๙. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จะมีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
๑๐. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงและต่ำ จะมีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

๑๑. เพื่อศึกษาอัตราส่วนของการแปรผันของความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับนิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ทำให้ทราบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกันในด้านความมีน้ำใจ ขวกรู ความรู้สึกรับนิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการฝึกสอนมากน้อยเพียงใด

๒. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับนิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนว่าสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด

๓. ผลจากการศึกษาครั้งนี้ จะมีผลส่งเสริมให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการศึกษาคณะนัก ถึงความสำคัญของความมีน้ำใจของครู และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนฝึกหัดครูเป็นผู้ที่มี "ความมีน้ำใจของครู" ประจักษ์ ซึ่งจะทำให้สามารถออกไปปฏิบัติหน้าที่ของครูได้ และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๔. ผลการวิจัยนี้ จะเป็นแนวทางในการฝึกอบรมนักเรียนฝึกหัดครูให้มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมที่จะเป็นครูที่ดี อันจะมีผลในการช่วยส่งเสริมการพัฒนาการศึกษาและพัฒนาประเทศ

๕. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยการฝึกหัดครูในค่านอื่น ๆ ต่อไป

สมมุติฐานในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้าดังนี้

๑. นักเรียนหญิงและนักเรียนชายจะมีความมีน้ำใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. นักเรียนหญิงจะมีความรู้สึกรับนิชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. ความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน น่าจะมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทางบวก

๔. นักเรียนที่มีความมีน้ำใจของครูสูงและต่ำ น่าจะมีความแตกต่างกันในด้านความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. นักเรียนที่มีความรู้สึกรับผิดชอบสูงและต่ำ น่าจะมีความแตกต่างกันในด้านความมีน้ำใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๖. นักเรียนที่มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำสูงและต่ำ น่าจะมีความแตกต่างกันในด้านความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๗. นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ น่าจะมีความแตกต่างกันในด้านความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๘. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ น่าจะมีความแตกต่างกันในด้านความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๙. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงและต่ำ น่าจะมีความแตกต่างกันในด้านความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าดังนี้

๑. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนในระดับชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูสงขลา ปีการศึกษา ๒๕๑๕ จำนวน 1๓๐ คน ซึ่งผ่านการฝึกสอนมาแล้ว

๒. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษามี ๒ ตัว ได้แก่

๑. ความมีน้ำใจของครู (Teacher's Spirit)

๒. ความรู้สึกรับผิดชอบ (Sense of Responsibility)

๓. พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (Leadership Behaviors)

๔. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motiva)

๕. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Grade Point Average)

๖. ผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน (Grade of Achievement in Teaching)

๓. การศึกษาค้นคว้าแบ่งเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างเพศชายและหญิง

ตอนที่ ๒ โครงการแจกแจงความถี่ของคะแนนของตัวแปรและค่าความเชื่อมั่นของ

แบบสอบถาม

ตอนที่ ๓ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

ตอนที่ ๔ ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างนักเรียนกลุ่มสูง
และกลุ่มต่ำ

ตอนที่ ๕ ความสำคัญสัมพัทธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ ๖ ความสำคัญสัมพัทธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

ข้อตกลงเบื้องต้น

คำตอบของนักเรียนแต่ละคนที่ตามแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการศึกษารังนี้ ถือว่าเป็นสภาพที่แท้จริงหรือความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน

✓ คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ความมีน้ำใจของครู (Teacher's Spirit) หมายถึงการแสดงออกและอุปนิสัยของครูที่มีลักษณะดังนี้

๑.๑ มุ่งฝึกสอนอบรมนักเรียนอย่างเต็มที่ด้วยความเสียสละไม่หวังผลตอบแทนโดยพยายามอุทิศเวลาและสละความสุขส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของศิษย์ ตั้งใจและเต็มใจสอนอย่างยิ่ง ไม่ปิดบังอำพรางความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนปรารถนาจะให้ศิษย์มีความเจริญก้าวหน้าอยู่เสมอ

๑.๒ กระทำตนเป็นที่พึ่งและแบบอย่างที่ดีของศิษย์ โดยมีความรัก ความสนใจ ความห่วงใย และ ความเข้าใจในตัวศิษย์ สนับสนุนและให้กำลังใจเสมอ รับผิดชอบต่อหน้าที่และมีเหตุผล

๑.๓ วางตนให้สัมพันธ์กับเกียรติของครูและอาชีพครู โดยวางตัวให้เป็นที่เคารพและศรัทธาของศิษย์ ประพฤติตนอยู่ในกรอบแห่งวินัยธรรมอันดีงาม มีพรหมวิหารสี่ประจำใจอันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา และอุเบกขา มีมนุษยสัมพันธ์อันดีกับทุกคน มีความซื่อสัตย์สุจริตธรรม สุจริตรอบคอบ สุภาพ อ่อนน้อม และรักหน้าที่ในอาชีพครู

ความมีน้ำใจของครูวัดได้โดยแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู

✓ ๒. ความรู้สึกรับผิดชอบ (Sense of Responsibility) หมายถึงความสามารถของบุคคลในการให้ความร่วมมือกับหมู่คณะ ในการทำงานและรักษาสัมบัติ สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด รักษาสิทธิและหน้าที่ของตนโดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น มีความตั้งใจในการทำงานโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งปวง กล่าวคือมีความเป็นจริง ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา

ตลอดจนสามารถรับผิดชอบตนเองในด้านการเงินและการเรียน ความรู้สึกรับผิดชอบ วัดได้ด้วย
แบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบ

✓ (๓.) พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (Leadership Behaviors) หมายถึงการแสดงออก
ของบุคคลในด้านการริเริ่ม ความสามารถในการนำผู้อื่น เช่น การตัดสินใจ การสั่งคม การแสดงตัว
การทำงาน การให้ความร่วมมือกับผู้อื่น สามารถทำตนให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ๆ มีอารมณ์มั่นคง
พฤติกรรมความเป็นผู้นำวัดได้ด้วยแบบสอบถามวัดพฤติกรรมความเป็นผู้นำ

(๔.) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) หมายถึง แรงจูงใจชนิดหนึ่ง
ที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอันสูงเด่นที่ตัวเอง มีความเพียรพยายามที่จะกระทำโดย
ไม่ยอมถอยอุปสรรคใด ๆ มีความขยันขันแข็งในงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร มานะ
พากเพียรต่อสู้ทำทุกอย่างด้วยความสามารถของตน ชอบกระทำสิ่งที่ยากขึ้นซ้อนติดต่อกันเป็นระยะเวลา
ยาวนานและสนุกกับกิจกรรมนั้น มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ตัดสินใจเด็ดเดี่ยว กล้าเสี่ยง
ชอบที่จะมีเสรีภาพในการคิดหรือกระทำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์วัดได้ด้วยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๕. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลสำเร็จในการเรียนของนักเรียนหรือเกรดสะสม
เฉลี่ยในภาคเรียนที่ ๒ ของนักเรียน

๖. ผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน หมายถึง ผลสำเร็จในการฝึกสอนของนักเรียนโดยยึดถือ
คะแนนจากการสังเกตการสอนของครูพี่เลี้ยงและอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งใช้ในการพิจารณาตัดเกรด

๗. นักเรียนหมายถึง นักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษานปี ๒ ของวิทยาลัยครู
สงขลา ปีการศึกษา ๒๕๑๕

๘. นักเรียนกลุ่มสูงหมายถึงนักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุด ๒๕ % ของนักเรียนทั้งหมด

๙. นักเรียนกลุ่มต่ำหมายถึงนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำสุด ๒๕ % ของนักเรียนทั้งหมด

เอกสารเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า

ความมีน้ำใจของครู

สาโรช บัวศรี (๒๕๖๕ : ๒๔ - ๒๕) ได้กล่าวถึงความมีน้ำใจของครูอันเป็นจุดประสงค์อย่างหนึ่งของนักเรียนครูจำเป็นต้องยึดถือ เพื่อว่าจะได้เป็นครูที่ดีต่อไปข้างหน้าไว้ดังนี้ คือ

๑. จะต้องมุ่งฝึกสอนอบรมนักเรียนอย่างเต็มที่ และด้วยความเสียสละไม่หวังผลตอบแทน
๒. จะต้องบังคับและฝึกฝนตนเอง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของศิษย์โดยตลอดไป
๓. จะต้องวางตนให้สมกับเกียรติของครู และอาชีพครูโดยตลอดไป

การสัมมนาเรื่องการฝึกหัดครูในประเทศไทย ตัวแทนจากกรมสามัญศึกษาได้กล่าวเน้นเกี่ยวกับการฝึกอบรมนักเรียนครูให้มีความเป็นครู มีความเสียสละ มีวินัยธรรม(สามัคคีธรรม, ๒๕๖๕ : A - ๓,๔) ซึ่งสรุปได้ดังนี้ คือ คุณลักษณะและการปฏิบัติของครูเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ควรปลูกฝังให้นักเรียนฝึกหัดครูรู้จักฝึกตนเองให้แก่งานโดยแท้จริง เอาใจใส่ต่อนักเรียนและการอบรมสั่งสอนนักเรียน มีใจผูกพันมั่นคงในวิธีการที่ดีแห่งวิชาชีพ มีน้ำใจรักอาชีพครูโดยแท้ มีความเมตตากรุณา ความเห็นอกเห็นใจ ความรักเด็ก และประพฤติตนในทางที่ชอบที่ควรตามวัฒนธรรมประเพณีไทยและภายในกรอบแห่งระเบียบวินัย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าควรพิจารณาในเรื่องน้ำใจแห่งอาชีพครูนั่นเอง

สำหรับการวิจัยเกี่ยวกับความมีน้ำใจของครู ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดวิจัยไว้เลย แม้การวิจัยเกี่ยวกับครูที่พอจะนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เช่น

พรพิมล เพ็ชรกริชทอง (๒๕๖๕ : ๓๐) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูกับนักวิทยาศาสตร์ ผลการศึกษพบว่า ครูทั่วไปมีบุคลิกภาพดังนี้ คือ ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้หมั่นศึกษาหาความรู้ ปรับปรุงวิธีเรียนให้ดีขึ้น มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว เขาสังคมได้ก็มีสภาพร่าเริงแจ่มใส มีความกล้าทางอารมณ์ สามารถควบคุมตนเองได้ดี มีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน สนใจถึงความเดือดร้อนของนักเรียน มีความรับผิดชอบ มีความอดทน มีความมั่นคงสม่ำเสมอ มีเหตุผล มีความเชื่อถือได้ มีความสุภาพอ่อนน้อม ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ

ไม่หมกหมุ่นงานและรักเด็ก แสดงให้เห็นว่า บุคลิกภาพที่ดีของครูนั้น มีองค์ประกอบของความมีน้ำใจของครูและความรับผิดชอบเป็นส่วนประกอบควบ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของครูกับนักบัญชีของ วัลดี หลัสสันทิพงศ์ (๒๕๑๕ : ๒๑) บุคลิกภาพของครูที่ดีสมควร เป็นผู้ที่มีลักษณะ เป็นมิตร ให้ความอบอุ่น มีความตั้งใจดี รับผิดชอบ มีการแสดงออก มีสัมพันธภาพดี และมีความเมตตากรุณา

สแตรง (Strang, 1953 : 24) กล่าวว่าบุคลิกภาพของครูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียน ครูที่มีท่าทางเป็นมิตร มีความสุขและเอาใจใส่ต่อเด็ก ย่อมทำให้นักเรียนสบายใจ กล่าวคือครูที่มีน้ำใจของครู ย่อมจะปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความเอาใจใส่ เป็นมิตรกับนักเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมในทางที่ดี

ไรอัน (Ryans, 1960 : 32) ได้ศึกษาพฤติกรรมของครูที่มักเกิดขึ้นบ่อย ๆ โดยใช้การสังเกตค้นหาพฤติกรรมที่สำคัญ ๆ จากการให้ครูร่วมมือเขียนเหตุการณ์วิกฤติในห้องเรียน (Critical Classroom Incident) แล้วรวบรวมพฤติกรรมของครูได้ดังนี้

๑. สามารถควบคุมอารมณ์ได้
๒. เขาสังคมได้
๓. มีความรับผิดชอบ
๔. มีความมั่นคงสม่ำเสมอ
๕. มีความอดทน
๖. มีความเป็นกันเองกับนักเรียน
๗. สนใจความเดือดร้อนของนักเรียน
๘. ปรับปรุงวิธีสอนให้ดีขึ้น
๙. หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

ผลจากการศึกษาของไรอัน ดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของวิทตี (Witty, 1947: 662-668) ซึ่งศึกษาบุคลิกลักษณะของครูที่ดีในความนึกเห็นของนักเรียน ๑,๒๐๐ คน

โดยให้เรียงความเรื่อง "ครูที่ช่วยฉันมากที่สุด" และจากการรวบรวมคุณลักษณะได้ผลดังนี้ คือ
 ครูที่ดีจะต้องให้ความร่วมมือ มีความเป็นประชาธิปไตย เมตตา กรุณา อดทน มีความรอบรู้ กิริยามารยาทดี
 มีความยุติธรรม มีอารมณ์ดี ทำสิ่งใดเสมอต้นเสมอปลาย สนใจปัญหาและความเดือดร้อนของนักเรียน
 ชมเชยยกย่องและให้รางวัลนักเรียน

จากผลการวิจัยดังกล่าวมาแล้วข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ครูที่ปรารถนาจะเป็นครูที่ดี จะต้องมียุ
 คุณลักษณะที่สำคัญ ๆ ดังนี้ คือ ความมีน้ำใจของครู ความรับผิดชอบ มีมนุษยสัมพันธ์ มีความเมตตา กรุณา
 และหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

✓ ความรู้สึกรับผิดชอบ

× ความรู้สึกรับผิดชอบ หมายถึง ความรู้สึกในการแสดงออกถึงการรับผิดชอบและรับชอบในการกระทำ
 ของตน มีความซื่อสัตย์ไว้วางใจ สามารถจัดการเงินและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยัง
 หมายถึงความสามารถในการสนองตอบต่อหน้าที่ หรือข้อตกลงที่วางไว้ตามอุดมคติ กฎของศีลธรรมและหลักธรรม
 อิกควย (Funk and Wagnalls, 1952 : 2095)

× ความรับผิดชอบ (นิคม ตั้งคะพิภพ, ๒๕๑๖ : ๑๐) หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่เชื่อถือได้
 จีหรือโอทีปะ คนที่มีความรับผิดชอบสูง แสดงว่าเป็นคนซื่อวางแผนก่อนลงมือทำงาน มีความละเอียด
 รอบคอบ รักความก้าวหน้า และพึ่งตนเองในทางตรงข้าม คนที่มีความรับผิดชอบต่ำ แสดงว่าเป็นคนยัง
 ไม่ถึงวุฒิภาวะ เจ้าอารมณ์ เกียจคร้าน เปลี่ยนแปลงง่าย และไม่น่าเชื่อถือ

✓ ฟลาเฮอร์ตี และเรอูทเซล (Flaherty and Reutzel, 1965 : 409-411)
 ได้ศึกษาเพื่อหาคุณลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนสูง และนักเรียนที่ประสบผล
 การเรียนต่ำ โดยใช้แบบทดสอบ CPI (The California Psychological Inventory)
 วัดบุคลิกภาพด้านต่าง ๆ และใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการเรียนในชั้นปีที่ ๑ จากการศึกษาพบว่า
 ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้คะแนนบุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ($t = ๓.๗๖$)

แม็คเคลแลนด์ (Mc Clelland, 1953:10) ได้ศึกษาลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง พบว่า บุคคลนั้นมีความรับผิดชอบสูงด้วย ส่วนการศึกษาของปราณีต สุขอุดม (๒๕๑๔ : ๔๑ - ๔๒) พบว่าความสามารถในการรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความต้องการผลสัมฤทธิ์

วัตสัน (Watson, 1967: 10 - 12) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพต่าง ๆ ความถนัดทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชาย ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๑๐๐ คน ก็คือกลุ่มแรก เป็นกลุ่มปกติ กลุ่มสองและกลุ่มสามเป็นกลุ่มที่ประสบความล้มเหลวในการปรับตัว (Normal and Maladjusted College Males) ผลการศึกษาพบว่า

๑. ความถนัดทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบในกลุ่มที่ ๒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบเฉพาะในกลุ่มที่ ๑ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มที่ ๒ และ ๓ มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ นิคม ทังคะพิลาพ (๒๕๑๖ : ๕๒) พบว่า บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบมีความสัมพันธ์กับ **ความคิดสร้างสรรค์** อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบอีกว่ากลุ่มวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวไทย บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบมีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ ส่วนกลุ่มวัยรุ่นชายที่มาจากครอบครัวจีน บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบ สัมพันธ์กับการควบคุมตนเอง และความอดทนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ

วรรณิ รักธรรม (๒๕๑๕ : ๕๔ - ๕๗) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบต่อเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ผลการวิจัยพบว่า

๑. ความวิตกกังวลสัมพันธ์กับความต้องการสัมฤทธิ์ผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
๒. ความวิตกกังวลสัมพันธ์ในทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕
๓. ความต้องการสัมฤทธิ์ผลสัมพันธ์กับความรู้สึกรับผิดชอบต่ออย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เด็กหญิงมีความรู้สึกประทับใจมากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

๕. เด็กชายมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลมากกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

พฤติกรรมความเป็นผู้นำ

อิงลิชและอิงลิช (English and English, 1956: 268-269) ได้ให้ความหมายของลักษณะความเป็นผู้นำไว้ดังต่อไปนี้

๑. ลักษณะหรือทักษะของผู้นำ หรือบทบาทที่ทำหน้าที่ในการนำ
๒. เป็นการริเริ่มในการชี้แนวทางหรือการควบคุมการกระทำที่มีต่อกลุ่มหรือบุคคลอื่น
๓. เป็นการกระทำที่จะมีอิทธิพลต่อการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม

สตอกดิลล์ (Stogdill, 1950 : 4) ได้ให้นิยามความเป็นผู้นำว่า เป็นขบวนการที่มีอิทธิพลต่อกิจกรรมของกลุ่ม โดยที่จะพยายามหาวิธีทางนำไปสู่จุดหมายและความสำเร็จ นั่นก็คือผู้ที่ผู้นำ ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้สึกประทับใจ มีความต้องการความสำเร็จ มีความพยายามและความอดทนเพื่อใ้บรรลุจุดหมายที่ตั้งไว้ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความคิดริเริ่ม และมีมนุษยสัมพันธ์อันดีกับสมาชิกในกลุ่ม ส่วนทีด (Tead, 1935 : 83) มีความเห็นว่า ผู้นำควรมีคุณสมบัติต่าง ๆ ดังนี้ คือ มีความเข้มแข็งทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความเข้าใจในจุดหมาย มีความสนใจ มนุษย์สัมพันธ์ ความซื่อสัตย์ ความกระตือรือร้น ความสามารถในการตัดสินใจและความเชื่อมั่นในตนเอง

เมนนิฟิลด์ (Menifield, 1961: 100-104) สรุปไว้ว่า สัมพันธ์เกี่ยวกับผู้นำมี

๓ ลักษณะ คือ

๑. ความเป็นผู้นำ เป็นคุณลักษณะที่มีอยู่ภายในตัวของบุคคล สามารถที่จะปลุกฝังหรือเรี่ยไรให้เกิดขึ้นได้
๒. ความเป็นผู้นำเป็นลักษณะที่เป็นไปตามโครงสร้างของสังคมหรือกลุ่ม
๓. ความเป็นผู้นำขึ้นอยู่กับสถานการณ์

จากความหมายนี้แสดงว่าลักษณะความเป็นผู้นำนั้นสามารถที่จะปลูกฝังให้เกิดขึ้น หรือมีลักษณะเป็นไปตามสังคมหรืออาจจะเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับสถานการณ์เพื่อความเหมาะสมได้ เนื่องจากลักษณะความเป็นผู้นำขึ้นอยู่กับสังคมและสถานการณ์ต่าง ๆ ฟรอยด์ (Endleman, 1967: 527) ได้แบ่งแบบของผู้นำออกเป็น ๑๐ แบบดังนี้ คือ

๑. สืบอำนาจจากตระกูล
๒. มีความสามารถในการนำผู้อื่น
๓. เป็นผู้นำที่มีความสามารถในการกุมอำนาจ
๔. เป็นที่รักใคร่ของคนทั่วไป
๕. มีลักษณะความก้าวร้าว
๖. เป็นผู้รวมกลุ่ม
๗. สามารถทำให้ผู้อื่นเชื่อและปฏิบัติตามได้
๘. เป็นผู้ที่มีชื่อเสียง
๙. เป็นผู้ที่มีอิทธิพลในทางที่ไม่ถูกต้อง
๑๐. เป็นตัวอย่างที่ดีงาม

แมน (Borgatta, 1968: 893) ได้ศึกษาและพบว่าความเป็นผู้นำสัมพันธ์กับองค์ประกอบบุคลิกภาพ ๗ ด้านดังนี้ คือ ความสามารถทางด้านสติปัญญา การปรับตัว การแสดงตัว ลักษณะเด่น (Dominance) ลักษณะความเป็นชาย ความรู้สึกไวต่อผู้อื่น และการอนุรักษนิยม องค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นมีความสัมพันธ์กับความเป็นผู้นำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทางบวก ยกเว้นด้านอนุรักษนิยม ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทางลบ ผลการวิจัยนี้ตรงกับผลการวิจัยของสตอกดิลล์ (Stogdill, 1969: 91-133) ซึ่งพบว่าความเป็นผู้นำสัมพันธ์กับองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

๑. ความสามารถทางด้านการศึกษา ภาษา และการตัดสินใจ
๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การงาน และสังคม
๓. ความรับผิดชอบ ความเชื่อถือได้ ความเชื่อมั่นในตนเอง
๔. ความร่วมมือกับกลุ่ม ความสามารถในการปรับตัวและเข้าสังคม
๕. ลักษณะแสดงตัว มีชื่อเสียง มีอารมณ์มั่นคง มีอารมณ์ขัน
๖. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

จอห์นสัน และ แฟรนสัน (Fleherly, 1967 : 377-378) ได้ใช้แบบทดสอบ CPI ทำการทดสอบนักเรียนที่เป็นผู้นำ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำในสถาบันต่าง ๆ ของวิทยาลัย จำนวน ๕๐ คน และสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่ไม่มีลักษณะผู้นำจากนักเรียนทั่วไป จากการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่านักเรียนที่มีลักษณะผู้นำมีบุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบ แตกต่างจากกลุ่มที่ไม่มีลักษณะผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาของ จูมพล พลภักธีวิน (๒๕๑๕ : ๓๓) พบว่า ลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนหญิงและชายแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือมีพอ ๆ กัน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1967: 153) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่าเป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อบรรลุเป้าหมายด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม ส่วน เซคคอร์ดและ เบ็กแมน (Secord and Backman, 1964 : 563) กล่าวถึงบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันไว้ว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความพยายามอย่างมากเพื่อไปถึงมาตรฐานที่ตั้งไว้ แต่บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ไม่ชอบตั้งระดับมาตรฐานและความพยายามจะน้อย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามความคิดของเมอร์เรย์ (ประสาธน์ พันพวงกูร, ๒๕๑๖ : ๑๑) หมายถึงความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในกิจกรรมต่าง ๆ มีความต้องการที่จะเป็นผู้นำในการทำงานอย่างอิสระ มีความเพียรพยายามที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยไม่ย่อท้ออุปสรรค

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายอันสูงเกินที่ถึงไว้ พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็คือ ชอบทำสิ่งที่
ยุ่งยากติดต่อกันไปเป็นระยะเวลายาวนาน มีความมุ่งมั่น และรู้สึกสนุกกับกิจกรรมนั้น

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามความหมายของ แม็คเคลเลน (อนันต์ จันทรภักดิ์, ๒๕๑๔ : ๒)
หมายถึงความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปอย่างดี แข่งขันกันด้วยมาตรฐาน
อันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือว่าดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ความพยายาม
เอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบ
ความไม่สำเร็จหรือล้มเหลว

แม็คเคลเลน (McClelland, 1961: 207-256) ได้ตรวจสอบพฤติกรรมของ
เด็กหนุ่มในหลายประเทศพบว่า ผู้ที่มีความต้องการผดสัมฤทธิ์สูงมีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. กล้าเสี่ยงพอสมควร มีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตน
๒. ขยันขันแข็ง มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทายด้วยความสามารถของตน ไม่ขยันขันแข็ง
ในงานที่เป็นกิจวัตร แต่จะขยันขันแข็งเฉพาะงานที่ต้องใช้สมองซบถึกและงานที่ไม่ว่างแบบใคร หรือ
วิธีการใหม่ ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงไป
๓. รับผิดชอบในตนเอง พยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพอใจของตนเอง มีไหวพริบ
ไหวพริบของงานรอบคอบที่จะมีเสรีภาพในการทำหรือคิดทำ ไม่ได้ให้คนอื่นบงการ
๔. ต้องการทราบแน่ชัดว่า การตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร และจะพยายามทำให้ดีขึ้น
กว่าเดิม
๕. คำนึงการฉกฉวยหน้า มีแผนการระยะยาว
๖. ความสนใจในการจัดระบบงาน

แอตคินสัน (Atkinson, 1966 : 13) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
ความต้องการสัมฤทธิ์ผลกับตัวแปรต่าง ๆ ทางด้านสังคมประภิต (Socialization)
อันได้แก่ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ความเชื่อฟัง ความรับผิดชอบ การยอมรับตนเอง การยอมรับเลี้ยงดู
(Nurturance) โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ๔ กลุ่ม ดังนี้ คือ กลุ่มปกติ กลุ่มลงโทษด้วย杖

กลุ่มลงโทษต่อหน้า และกลุ่มที่มีความซัดเซ้งในใจ ผลปรากฏว่า ความต้องการสัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์
กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการในกลุ่มปกติ และกลุ่มที่ลงโทษต่อหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
ส่วนค่า ความต้องการสัมฤทธิ์ผลมีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ยังพบอีกว่า บุคคลที่ประสบผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงมีค่านิยมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า
บุคคลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการต่ำ

ริชาร์ด (Richard, 1970: 5302- A) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการฝึกแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวกับผลงานทางวิชาการของกลุ่มเด็กที่มีความสามารถเฉลี่ยเกรด ๔ และ เกรด ๖๐
จำนวน ๖๔ คน และ ๙๔ คน ตามลำดับ แบ่งเด็กออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
ให้เด็กกลุ่มทดลอง มีโอกาสศึกษามากกว่า ต้องการที่จะแข่งขันมาตรฐานที่เทียบม ยิ่งกว่านั้นเพื่อได้รับ
การทักทาย จากงานที่สัมพันธ์กับงานทักษะที่มีการเสี่ยงเพื่อทำงานหนัก และดูเหมือนว่าเราต้องการ
รับผิดชอบในการกระทำของเขา หรือ ฝึกกลุ่มทดลองให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั่นเอง ผลการวิจัย
พบว่า เด็กที่ได้รับการฝึกแล้ว ๑ ภาคเรียน จะไต่คะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐานในวิชาวิทยาศาสตร์
และคณิตศาสตร์ สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ฟอกซ์ (Fox, 1969: 1330-1332 A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เชาวนปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม
และระดับความปรารถนาทางการศึกษา ศึกษาเกี่ยวกับเด็กเกรด ๔ จำนวน ๒๔๓ คน ใน Western
Kentucky โดยใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลดังนี้ คือ แบบทดสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์
แบบทดสอบสติปัญญาของทอร์นไค และแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดระดับฐานะทางเศรษฐกิจ ระดับ
ความปรารถนาทางการศึกษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเพศ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรทุกตัวสัมพันธ์กัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๐ ซึ่งตรงกับผลวิจัยของบราวน์ (Brown, 1969 : 3411 A)
ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยมอนทานา จำนวน ๑๐๐ คน ที่ว่าสติปัญญา ความต้องการสัมฤทธิ์ผล
มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ย แต่ผลการวิจัยนี้ตรงกันข้ามกับการวิจัยของเชลล์ (Shell, 1967:
2409 A) ใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนเกรด ๕ - ๖ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
กับเกรดเฉลี่ย และการวิจัยของมูฮัมหมัด เชนเคอร์ ราชิด (Muhammad Abdur
Rashid, 1970 : 5227 B) เกี่ยวกับความถนัดการผลสัมฤทธิ์ ความสำเร็จทางวิชาการ

และความสำเร็จในผลงาน ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่า นักเรียนหญิงมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมถักดี สุนทรสุข (๒๕๖๕ : ๘๔ - ๘๐) ก็ศึกษาผลการสอนแบบสืบสวนสอบสวน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๙ จำนวน ๗๕ คน เป็นนักเรียนชาย ๓๖ คน นักเรียนหญิง ๓๙ คน กลุ่มทดลอง ๓๗ คน กลุ่มควบคุม ๓๘ คน ผลการทดลองมีดังนี้

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๐

๒. เพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๕

ผลการวิจัยของอนันต์ จันทระวี (๒๕๖๔ : ๘๔) ก็เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับความคิดแบบสอบสวนสืบสวน และความฉันทะทางการเรียน ศึกษาเกี่ยวกับเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๙ จำนวน ๑๕๐ คน เป็นนักเรียนชาย ๑๐๐ คน นักเรียนหญิง ๕๐ คน ผลปรากฏว่านักเรียนหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ .๐๐

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน

การที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน ได้มีการศึกษาค้นคว้ากันอย่างแพร่หลาย องค์ประกอบต่าง ๆ นั้นมีทั้งด้านสติปัญญา และไม่ใช่อัจฉริยภาพทางด้านสติปัญญาได้แก่ แบบของการคิดต่าง ๆ สมรรถภาพทางสมอง เชื้อชาติ สัญชาติ เป็นต้น ส่วนทางไม่ใช่อัจฉริยภาพ ได้แก่ ความสนใจ ความตั้งใจ ระดับความมุ่งมั่น การปรับตัว ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ แรงจูงใจต่าง ๆ เจตคติ ความวิตกกังวลและเพศ เป็นต้น องค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าวล้วนแต่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน

บรูโน (Bruno, 1970 : ๖60- A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเกรดสะสมเฉลี่ยกับความสำเร็จในการฝึกสอน ซึ่งกระทำกับนิสิตฝึกสอนจำนวน ๕๕๐ คน ผลการวิจัยพบว่า เกรดสะสมเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จในการฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของละออด การุณยะวณิช (๒๕๑๒ : ๑๒๔) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จในการเรียนวิชาเอกกับความสำเร็จในการฝึกสอนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๑ พบว่า นิสิตที่เรียนได้ผลดีในวิชาเอกย่อมพบกับความสำเร็จในการฝึกสอน มีความเชื่อมั่นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

กิมเมล (Kimmel, 1965 : 5765-5766) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของนักศึกษาฝึกสอน และความสำเร็จในการฝึกสอน โดยให้นักศึกษาฝึกสอนของวิทยาลัยเทคนิคเด็กลิสต์ มุ่งฝึกสอนในระหว่างภาคฤดูร้อนปี ๑๙๖๔ ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่ได้อะเนนการฝึกสอนสูงต้องมีความรู้ในวิชาการก็ เข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอน ตั้งใจสอนและใช้วิธีสอนสัมพันธ์กับพฤติกรรมของนักเรียน และยังพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการที่ผ่านมาสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการสอนได้

ครุสซินสกี (Krussynski, 1968 : 133 - 136) ได้กล่าวเกี่ยวกับการประเมินการฝึกสอนไว้ว่า นักเรียนฝึกสอนมักเกิดความวิตกกังวลขณะฝึกสอน และพยายามที่จะศึกษาว่า ผู้สังเกตต้องการให้สอนแบบไหนแล้วก็จะทำตาม ทำให้หมดความศรัทธาเริ่มไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดเจตนาที่ไม่ดีต่อหน้าที่ ไม่กล้าแสดงออก เกิดความวิตกกังวลว่าจะต้องปฏิบัติตามขอบเขตที่กำหนดจึงเป็นผลทำให้สอนไม่ไถ่ผลดีเท่าที่ควร

พีค (Peik, 1949: 37-38) ได้สรุปคุณลักษณะที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนได้แก่ ความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจ ความมั่นคงทางอารมณ์, ความสามารถประจำตัวที่เกินความรู้ทางวิชาการศึกษา การค้นคว้า การแสวงหาความรู้ ความคล่องแคล่วว่องไว ความยุติธรรม วิจารณ์อย่างเข้าใจหลักการอบรมให้เป็นพลเมืองดี และมีความเป็นประชาธิปไตย

บุญส่ง นิลแก้ว (๒๕๖๓ : ๕๔) เปรียบเทียบความรู้ในวิชาชีพและความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดีของนักเรียน ป.กศ. และ ป.ป. ในสถาบันฝึกหัดครูสวนกลาง พบว่า ความรู้ในวิชาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะครูที่ดี ทั้งนี้เพราะครูที่มีความรู้สูง ๆ ไม่แน่ว่าจะเป็นครูที่ดีเสมอไป

✓ ปรีชา พิธินาถ (๒๕๑๔ : ๔๔ - ๔๖,๗๖,๗๗) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจ ระวังความมุงหวัง และความวิตกกังวลในการ
 ฝึกสอน กับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอน ของนักเรียนฝึกหัดครูส่วนกลาง ผลการศึกษาพบว่า การปรับตัว
 ในการฝึกสอน ระวังความมุงหวัง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับการฝึกสอนในทางบวก
 และ ความวิตกกังวลในการสอน ความตั้งใจในการสอน ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเฉพาะวิชาการ
 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนในทางลบ นอกจากนี้ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 และในการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเพศด้วย

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนฝึกหัดครูในระดั
ชั้นปีที่ ๒ ซึ่งผ่านการฝึกสอนมาจวบจนสำเร็จภาคเรียน ของวิทยาลัยครูสงขลา ปีการศึกษา ๒๕๑๕

จำนวน ๒๓๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. นวัตกรรมวัดความมีน้ำใจของครู ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยมีวิธีการสร้างดังนี้

๑.๑ ศึกษาความหมายของคำว่า "ความมีน้ำใจของครู"

สาโรช บัวศรี ได้ให้ความหมายของคำว่า "น้ำใจของครู" (สาโรช บัวศรี.

๒๕๑๕ : ๒๔ - ๒๕) ไว้ว่า

- มุ่งฝึกสอนและอบรมนักเรียนอย่างเต็มที่ และช่วยความเสียดสี ไม่หวังผลตอบแทน
- สามารถบังคับและฝึกฝนตนเอง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียนโดยตลอดไป
- วางตนให้สมกับเกียรติของครู และอาชีพครูโดยตลอดไป

กรมสามัญศึกษา ได้ให้ความหมาย "น้ำใจเป็นครู" (กรมสามัญศึกษา,

๒๕๑๕ : A - ๓, ๔) ไว้ว่า

- อุทิศตนเองให้แก่การงานโดยแท้จริง
- อบรมสั่งสอนนักเรียนอย่างเต็มที่
- เอาใจใส่ต่อการทำงานอย่างเต็มที่
- ปรับปรุงการสอนอยู่เสมอ
- รักอาชีพครู
- ถูกพัฒนามุ่งในวิธีการที่ดีแห่งวิชาชีพ

- มีความเมตตากรุณา ให้ความเห็นอกเห็นใจ
- มีความรักเด็ก
- ประพฤติตนในทางที่ชอบที่ควรตามวัฒนธรรมประเพณีไทยและภายในกรอบแห่งระเบียบวินัย

๑.๒ วิเคราะห์ความหมายของคำว่า "มีน้ำใจของครู" โดยวิธี Critical Incident Technique กล่าวคือ ให้ผู้ศึกษาในระดับชั้นปีที่ ๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร กรุงเทพมหานคร ซึ่งออกฝึกสอนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ จำนวน ๕๐ คน บอกลักษณะและพฤติกรรมของครูที่มีน้ำใจของครู ปรากฏผลว่าครูที่มีน้ำใจของครูจะมีลักษณะและแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้

๑.๒.๑ มุ่งฝึกสอนอบรมนักเรียนอย่างเต็มที่ด้วยความเสียสละไม่หวังผลตอบแทน

- ยอมอุทิศเวลาและเสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของลูก
- มีความเต็มใจที่จะสอนเด็กโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย
- ประารถทำให้เด็กมีความเจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้น
- มีความตั้งใจในการสอน และเตรียมการสอนล่วงหน้าเสมอ
- มีความรอบรู้ และพยายามถ่ายทอดความรู้ให้กับเด็กโดยไม่ปิดบัง

อ้างปรากฏ

- มีความกระตือรือร้นอยากสอนอยู่เสมอ

๑.๒.๒ กระทำตนให้เป็นต้นแบบและเป็นแบบอย่างที่ดีของศิษย์

- ให้ความร่วมมือและเป็นกันเองกับเด็ก
- มีความรัก ความสนใจ ความห่วงใย และความเข้าใจในตัวเด็ก
- มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่

- สนับสนุนและให้กำลังใจแก่นักเรียนเสมอ
- มีเหตุผลและรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น

๑.๒ ๓ วางตนให้สมกับเกียรติของครูและอาชีพครู

- รักและภักดีในวิชาชีพครู
- วางตัวได้เหมาะสมกับเป็นที่รักและเคารพของนักเรียน
- ประพฤติตนอยู่ในกรอบแห่งวัฒนธรรมอันดีงาม
- ปฏิบัติหน้าที่ประจำใจ คือ มี เมตตา กรุณา มุทิตา และ อุเบกขา
- มีมนุษยสัมพันธ์อันดีกับทุกคนและของผู้อื่นในแง่ดี
- มีความซื่อสัตย์ อดทน สุขุม รอบคอบ และสุภาพ
- ไม่ลำเอียง ถือความยุติธรรมเป็นที่ตั้ง

๑.๓ การสร้างข้อความ นำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงถึงความน่าไว้วางใจของครูมาคัดเลือก และสร้างเป็นข้อความชนิดมาตราส่วน (Rating Scale) โดยกำหนดให้ตอบเป็นน้ำหนักมากน้อยตามความรู้สึก ใ้จำนวน ๕ ข้อความ นำข้อความทั้งหมด ไปสอบถามนักเรียนภาคค่ำ ซึ่งมีอาชีพเป็นครูและกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูพระนคร อ.บางเขน กรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๔ คน

๑.๔ ลักษณะและวิธีตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน มี ๕ ตัวเลือก ใ้ให้ผู้ตอบอา่ข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วพิจารณาค้นเองว่ามีลักษณะนิสัย ความรู้สึกหรือแนวปฏิบัติเหมือนใ้ข้อความมากน้อยเพียงไร เมื่อพิจารณาแล้วว่ ตรงกับส่วนใดก็กาเครื่องหมาย (X) ลงใ้วงวนั้น ดังตัวอย่าง เช่น /

๑. วาชีพครู เป็นอาชีพเหมาะสมแก่ข้าพเจ้า

๒. ข้าพเจ้าชอบทำตนใ้เป็นที่เฝงของทุกคนเสมอ

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	X				
๒					X

ในการตอบข้อ ๑ แสดงว่าผู้ตอบพิจารณาตัวเองแล้วมีความรู้สึกว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่เหมาะสม
 แกตนมากที่สุด

ในการตอบข้อ ๒ แสดงว่าผู้ตอบพิจารณาตัวเองแล้วเห็นว่าตนปฏิบัติเร้นนั้นน้อยที่สุด

✓ ๑.๕ การตรวจให้คะแนน ขอบความในแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมี ๒ ลักษณะ คือ
 ขอบความที่มีลักษณะเชิงนิมาน (Positive Statoment) พิจารณา
 ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	๔
มาก	๓
ปานกลาง	๒
น้อย	๑
น้อยที่สุด	๐

ขอบความที่มีลักษณะเชิงนิเสธ (Negative Statoment) พิจารณาให้
 คะแนนดังนี้

มากที่สุด	๐
มาก	๑
ปานกลาง	๒
น้อย	๓
น้อยที่สุด	๔

นำคะแนนของทุกข้อความมารวมกัน ดังนั้น ผู้ที่มีคะแนนรวมสูง ถือว่ามีน้ำใจของครูสูง
ส่วนผู้ที่ได้คะแนนรวมต่ำถือว่ามีความน้ำใจของครูต่ำ ✓

๑.๖ แบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความน้ำใจของครูสูง และกลุ่มที่มีความน้ำใจของครูต่ำ โดยถือเอาคะแนนรวมสูงสุดและต่ำสุดอย่างละ ๒๕% แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสำคัญว่าแตกต่าง เป็นรายข้อโดยใช้ $t - test$ (Guilford, 1965: 134) เพื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง ๒ กลุ่ม ในการสอบถามนี้ผู้วิจัยได้เลือกข้อความที่ผู้อ่านจะจำแนกสูง (t ตั้งแต่ ๑.๙๖๓ ขึ้นไป) ซึ่งมีจำนวน ๔๐ ข้อ

๑.๗ ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ หลังจากเลือกข้อความที่มีคุณภาพสูงไว้แล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจให้คะแนนเฉพาะข้อเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half Method) แล้วปรับขยายด้วยสูตรของสเปียร์แมน - บราวน์ (Spearman-Brown (Guilford, 1965 : 457) ได้ค่าความเชื่อมั่น .๘๖๖

๑.๘ ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยวิธีศึกษาความสัมพันธ์

(Correlation Study) ระหว่างความน้ำใจของครู กับทัศนคติต่อ

อาชีพครู ทั้งนี้เพราะว่าถ้าหากครูมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพของตน ก็ย่อมจะปฏิบัติ

หน้าที่ของตนอย่างภาคภูมิใจ และมุ่งในการสอนของตนให้ับประสิทธิภาพ พร้อมทั้งจะ

รู้สึกมีความสุขในการเป็นครู ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากครูมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออาชีพ

ของตน ก็ย่อมจะไม่เต็มใจหรือสนใจในการประกอบอาชีพให้ก้าวหน้า ไม่นับรวมว่า

ที่จะทำงานในหน้าที่ของตนเต็มที่ (อารี รังสียกคุณ ๒๕๑๓ : ๒) จึงเห็นสมควร

ทดสอบกลองและสนับสนุนความน้ำใจของครูทั้งสิ้น

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีน้ำใจของครู กับทัศนคติต่อวิชาชีพครู ซึ่งสร้างโดย
อารี รังสีโยกฤษณ์ (อารี รังสีโยกฤษณ์, ๒๕๑๓ : ๑๕ - ๒๖) ได้ดำเนินการวิจัยสนับสนุนเท่ากับ
๑.๒๓๕ (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐)

แสดงว่า แบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครูที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง
สูงพอประมาณ

๑. แบบสอบถามวัดความรู้สึกรับนิคชอบ

ผู้วิจัยได้ดัดแปลงและใช้แบบสอบถามความรู้สึกรับนิคชอบนี้ซึ่งสร้างโดยวรรณิ์ รักธรรม

(๒๕๑๕ : ๒๓ - ๒๕)

๑.๑ ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน (Rating Scale)
มี ๕ ตัวเลือก ตามน้ำหนักความรู้สึก ความกตัญญู หรือแนวประพฤติปฏิบัติ
มากน้อยเพียงใด โดยเรียงจาก มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ
น้อยที่สุด

๑.๒ การตรวจให้คะแนน เว้นเกี่ยวกับแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู

๑.๓ การวิเคราะห์รายข้อและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

วรรณิ์ รักธรรม (๒๕๑๕ : ๒) ได้วิเคราะห์ แบบสอบถามชุดนี้เป็นรายข้อ
ปรากฏว่า ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง ๐.๖๔๑ - ๐.๘๔๐ จำนวน
๕๐ ข้อ ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .๘๐

๓. แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการเป็นผู้นำ

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามวัดพฤติกรรมการเป็นผู้นำนี้ซึ่งสร้างโดย พรณี เกษก้าแพง

(๒๕๑๕ : ๒๖ - ๒๗)

๓.๑ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน (Rating Scale)

มี ๕ ตัวเลือก เช่นเดียวกับแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู

๓.๒ การตรวจให้คะแนน ตรวจและให้คะแนนเกี่ยวกับแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู

๓.๓ การวิเคราะห์รายข้อและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

พรณี เกรงำแพง (๒๕๑๕ : ๒๐, ๒๗) ได้วิเคราะห์แบบสอบถามฉบับนี้เป็นรายข้อ

ปรากฏว่าค่าอำนาจจำแนก (t) อยู่ระหว่าง ๐.๔๔ - ๕.๕๓ จำนวน ๕๐ ข้อ

ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .๘๖๓

๓.๔ ถ้าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

พรณี เกรงำแพง (๒๕๑๕ : ๒๖ - ๒๗) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบโดยแบ่ง

แบบสอบถามออกเป็น ๔ ตอนเมื่อลดลักษณะ ๔ ประการดังนี้ คือ ความริเริ่ม ความสามารถ ด้านสังคม, ความสามารถในการตัดสินใจ, ความเป็นที่รู้จักกันทั่วไป, ความต้องการทำอะไรสิ่งต่าง ๆ ให้ดีกว่าผู้อื่น, มีอารมณ์ขัน, ให้ความร่วมมือแก่ผู้อื่น, ความมีชีวิตชีวาและความสามารถด้านกีฬา ผลปรากฏว่า ค่าความเที่ยงตรงในเชิงตัวประกอบ

(Factorial Validity) มีค่าอยู่ระหว่าง .๒๐๐ - .๓๕๕ และ เมื่อพิจารณา

ค่า h^2 (Communality) ซึ่งเป็นค่าให้เห็นว่าแบบทดสอบทั้ง ๔ ตอนมี

องค์ประกอบรวม (Common factor) ในการวัดสูงพอควร ค่า h^2 อยู่

ระหว่าง .๑๑๐ - .๒๒๕ นับได้ว่าแบบสอบถามนี้มีความเที่ยงตรงสูงพอควร

๔. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผู้วิจัยดัดแปลงและใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งสร้างโดย

ประสาธน์ บัณเฑาะฏ (๒๕๑๖ : ๓๖ - ๔๐)

๔.๑ ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน (Rating Scale)

มี ๕ ตัวเลือก เช่นเดียวกับแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู

๔.๒ การตรวจให้คะแนน ตรวจให้คะแนนเกี่ยวกับแบบสอบถามว่าความมั่นใจ

ของครู

๔.๓ การวิเคราะห์รายข้อและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ประสาท บัณฑิตกุล (๒๕๖๒ : ๓๙ - ๔๐) ได้ทำการวิเคราะห์แบบสอบถาม

ฉบับนี้เป็นรายข้อ ปรากฏว่าค่าอำนาจจำแนก (t) มีค่าอยู่ระหว่าง

๐.๖๓๖๗ - ๐.๖๐๖๗ จำนวน ๕๐ ข้อ ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ มีค่าเท่ากับ .๘๔๐๘

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับนี้ ไปสอบถามนักเรียนฝึกหัดครู ระดับชั้นปีที่ ๒ วิทยาลัยครูพระนคร บางเขน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๕ จำนวน ๖๐ คน แล้วทำการตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์รายข้อ ปรากฏว่าค่าอำนาจจำแนก (t) มีค่าอยู่ระหว่าง ๐.๖๓๗๔ - ๐.๖๓๐๗ จำนวน ๔๕ ข้อ ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .๘๐๕๕

๔.๔ ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม

ประสาท บัณฑิตกุล (๒๕๖๒ : ๔๐) ได้หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

โดยวิธีศึกษาหาความสัมพันธ์ (Correlation Study) ระหว่าง

แรงจูงใจได้สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

เท่ากับ .๕๔๕๓ (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑) นับได้ว่ามีความเที่ยงตรง

เชิงโครงสร้างสูง ค่อนข้าง

นอกจากแบบทดสอบทั้ง ๔ ชนิดนี้แล้ว ยังรวบรวมข้อมูลจากคะแนน ๒ ชุด ดังนี้ คือ

๑. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้จากคะแนนเกรดสะสมเฉลี่ยในภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ ในระดับชั้นปีที่ ๒ ของนักเรียนวิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา

๒. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน ได้จากคะแนนเกรดฝึกสอน ซึ่งฝึกสอนในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ ในระดับชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หากาสถิติพื้นฐาน

คะแนนเฉลี่ย (Mean)

ความแปรปรวน (Variance)

ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (Standard error of measurement)

๒. หากาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้ง ๔ ฉบับ โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half) แล้วปรับขยายค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรของสเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman-Brown) (Guilford, 1965 : 457)

$$r_{tt} = \frac{2 r_{hh}}{1 + r_{hh}}$$

เมื่อ r_{tt} แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

r_{hh} แทนค่าความเชื่อมั่นซึ่งหาโดยวิธีแบ่งครึ่ง

๓. หากาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เพื่อหากาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation) (Guilford, 1965 : 97)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ แทนผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนสองชุด

$\sum X, \sum Y$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละชุด

$(\sum X^2), (\sum Y^2)$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละชุดซึ่งแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๔. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยโดยใช้ t - test เพื่อดูว่าคะแนนเฉลี่ย
 ๒ กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยใช้สูตร (Guilford, 1965 : 181.)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทนค่าคะแนน t

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทนคะแนนเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

s_1^2, s_2^2 แทนค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

n_1, n_2 แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

๕. ทดสอบนัยสำคัญของการแจกแจงความถี่โดยใช้ (Guilford, 1965: 244-247)

$$\chi^2 = \sum \left[\frac{(f_o - f_e)^2}{f_e} \right]$$

เมื่อ f_o แทนความถี่ที่ได้จากการสังเกต

f_e แทนความถี่ที่ได้จากการคาดหวัง

- ✓ ๖. หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ด้วยวิธีการ
 ของคูลิทเติล (Coolittle-Solution Operation) ได้ค่าน้ำหนักเบต้า
 (β - weight) คำนวณหาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ และค่าน้ำหนักคะแนน (McNemar,
 Quinn, 1969 : 201)

$$R^2 = \beta_1 r_{1c} + \beta_2 r_{2c} + \beta_3 r_{3c} + \beta_4 r_{4c} + \dots + \beta_n r_{nc}$$

เมื่อ R แทนค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ

β_1 แทนค่าน้ำหนักเบต้าของตัวแปรที่ 1

r_{1c} แทนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ 1 กับเกณฑ์

$$R_1 = \frac{S_c}{S_1} \times \beta_1 \quad (\text{Guilford, 1965 : 396})$$

เมื่อ B_1 แทนค่าน้ำหนักคะแนนของตัวแปรที่ ๑

S_c แทนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวเกณฑ์

S_1 แทนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ ๑

β_1 แทนค่าน้ำหนักเบต้าของตัวแปรที่ ๑

๘. สมการพยากรณ์ (Multiple Regression Equation) (Guilford, 1965 : 406 - 441)

ก. สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z' = \beta_1 Z_1 + \beta_2 Z_2 + \beta_3 Z_3 + \beta_4 Z_4 + \dots + \beta_n Z_n$$

เมื่อ Z' แทนคะแนนมาตรฐานของตัวเกณฑ์ในการพยากรณ์

β_i แทนน้ำหนักเบต้าของตัวแปรพยากรณ์ที่ ๑

Z_1 แทนคะแนนมาตรฐานของตัวพยากรณ์ที่ ๑

ข. สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$X' = B_1 X_1 + B_2 X_2 + B_3 X_3 + B_4 X_4 + \dots + B_n X_n + A$$

เมื่อ X' แทนคะแนนของตัวเกณฑ์ในการพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ

B_1 แทนน้ำหนักคะแนนของตัวพยากรณ์ที่ ๑

X_1 แทนคะแนนของตัวพยากรณ์ที่ ๑ ในรูปของคะแนนดิบ

A แทนค่าคงที่ซึ่งคำนวณได้โดยใช้สูตร

$$A = \bar{X}_c - \sum B_1 \bar{X}_1$$

เมื่อ $\bar{X}_c$ แทนคะแนนเฉลี่ยของตัวเกณฑ์

$\bar{X}_1$ แทนคะแนนเฉลี่ยของตัวพยากรณ์ที่ ๑

B_1 แทนน้ำหนักคะแนนของตัวพยากรณ์ที่ ๑

๔. หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ (Standard Error of Estimation)

$$SE_{est.} = Sc \sqrt{1 - R^2} \quad (\text{Guilford, 1956: 400})$$

เมื่อ $SE_{est.}$ แทนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย
 Sc แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวเกณฑ์
 R แทนค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ

๕. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (Guilford, 1965: 403)

$$F = \frac{(R_1^2 - R_2^2) (N - m_1 - 1)}{(1 - R_1^2) (m_1 - m_2)}$$

เมื่อ R_1 แทนค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าที่ใช้ตัวพยากรณ์มากกว่า
 R_2 แทนค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าที่ใช้ตัวพยากรณ์น้อยกว่า
 m_1 แทนจำนวนตัวแปรของ R_1
 m_2 แทนจำนวนตัวแปรของ R_2
 N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

$$df_1 = m_1 - m_2$$

$$df_2 = N - m_1 - 1$$

→ ๑๐. ทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ

$$F = \frac{R^2 (N - K - 1)}{K (1 - R^2)} \quad (\text{Valker, 1953 : 324})$$

เมื่อ R แทนค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ
 K แทนจำนวนตัวพยากรณ์ที่ใช้
 N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

X	หมายถึงคะแนนดิบ
N	หมายถึงจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	หมายถึงคะแนนเฉลี่ย
S	หมายถึงความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S^2	หมายถึงความแปรปรวน
r	หมายถึงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
R	หมายถึงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
β	หมายถึงความสำคัญสัมพัทธ์ (Beta-weight)
B	หมายถึงน้ำหนักคะแนน (Score-weight)
SE _{meas}	หมายถึงความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
SE _{est.}	หมายถึงความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์
t	หมายถึง t - distribution
r_{tt}	หมายถึงความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
TS	หมายถึงแบบสอบถามวัดความมั่นใจของครู
SR	หมายถึงแบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบ
LB	หมายถึงแบบสอบถามวัดพฤติกรรมความเป็นผู้นำ
AM	หมายถึงแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
GPA	หมายถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือเกรดสะสมเฉลี่ย
GAT	หมายถึงผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติพื้นฐานของคะแนนจากแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่เกี่ยวข้องแยกศึกษาตามเพศชาย หญิง และรวม ทั้งรายละเอียดดังนี้

๑.๑ คะแนนแบบสอบถามวัดความมั่นใจของครู จำนวน ๔๐ ข้อ ได้นำมาแสดงการเปรียบเทียบตามเพศชาย หญิง และรวม ทั้งแสดงรายละเอียดไว้ในตาราง ๑ ดังนี้

ตาราง ๑ เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดความมั่นใจของครูตามเพศชาย หญิง และรวม

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	SE _{meas.}	t
ชาย	๓๓๐	๑๐๘.๕๕๔๐	๓๒๕.๕๔๔๒	๑๘.๐๔๓๘	±๖.๑๒๓๓	๑.๒๓๘๑
หญิง	๑๐๐	๑๑๒.๖๔๐๐	๒๓๓.๖๕๐๘	๑๕.๔๑๕๕	±๔.๒๒๘๘	
รวม	๔๓๐	๑๑๑.๑๔๓๖	๒๘๘.๑๔๓๘	๑๖.๘๓๖๔	±๕.๓๕๘๒	

จากตาราง ๑ แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยความมั่นใจของครูของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย นั่นคือ นักเรียนหญิงมีแนวโน้มในการมีความมั่นใจของครูสูงกว่านักเรียนชาย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง แสดงว่า คะแนนของนักเรียนชายมีการกระจายมากกว่าคะแนนของนักเรียนหญิง ความคลาดเคลื่อนในการวัดของนักเรียนชาย มีมากกว่านักเรียนหญิง อย่างไรก็ตาม เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนชายและหญิง ด้วย t -test ปรากฏว่า ได้ค่า $t = ๑.๒๓๘๑$ แสดงว่านักเรียนชายและหญิงมีความมั่นใจในของครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ ๑ นั่นคือ นักเรียนชายและหญิงมีความมั่นใจในของครูปาน ๆ กัน

๑.๒ คะแนนแบบสอบถามวัดความรู้สึกับนิคชอบ จำนวน ๕๐ ข้อ ได้นำมาแสดงการเปรียบเทียบตามเพศชาย หญิง และรวม ทั้งแสดงไว้ในตาราง ๒ ดังนี้

ตาราง ๒ เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบแยกตามเพศชาย หญิง และรวม

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	SE _{meas.}	t
ชาย	๑๓๐	๑๔๖.๒๕๔๐	๔๘๕.๑๓๘๔	๒๒.๑๑๓๔	± ๘.๓๓๘๔	๔.๐๕๑๔
หญิง	๑๐๐	๑๕๑.๒๑๐๐	๒๒๓.๔๖๐๕	๑๕.๐๘๑๘	± ๕.๓๐๓๒	
รวม	๒๓๐	๑๔๕.๕๔๒๖	๓๔๘.๓๖๓๐	๑๘.๙๕๔๐	± ๓.๕๖๐๘	

ระดับความเชื่อมั่นที่ .๐๑

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกรับผิดชอบของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง แสดงว่าคะแนนของนักเรียนชายกระจายมากกว่านักเรียนหญิง ความคลาดเคลื่อนในการวัดของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง อย่างไรก็ตาม เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนชายและหญิงด้วย t - test ปรากฏว่าค่า t - ๔.๐๕๑๔ แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ ๒ นั่นคือ นักเรียนหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๓ คะแนนแบบสอบถามวัดคุณากรรวมความเป็นผู้นำ จำนวน ๕๐ ข้อ ได้นำมาแสดงการเปรียบเทียบตามเพศชาย หญิง และรวม ดังแสดงไว้ในตาราง ๓ ดังนี้

ตาราง ๓ เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดพฤติกรรมความเป็นผู้นำ แยกตามเพศชาย หญิง และรวม

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	SE _{meas}	t
ชาย	๑๓๐	๑๒๖.๐๖๖๘	๓๘๑.๔๔๔๓	๑๙.๕๓๒๐	± ๖.๔๔๔๒	๐.๘๓๔๔
หญิง	๑๐๐	๑๒๓.๑๒๐๐	๒๘๕.๒๓๘๐	๑๕.๘๔๕๐	± ๖.๐๕๒๑	
รวม	๒๓๐	๑๒๒.๕๖๖๘	๓๓๘.๔๔๔๔	๑๘.๓๘๘๒	± ๖.๕๕๓๐	

จากตาราง ๓ คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความเป็นผู้นำของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายเพียงเล็กน้อย แสดงว่านักเรียนหญิงมีแนวโน้มของพฤติกรรมความเป็นผู้นำสูงกว่านักเรียนชายเล็กน้อย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง หรือคะแนนของนักเรียนชายมีการกระจายมากกว่าคะแนนของนักเรียนหญิง ค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายและหญิง ด้วย t - test ปรากฏว่าค่า $t = ๐.๘๓๔๔$ แสดงว่านักเรียนชายและหญิงมีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ ๑ นั่นคือ นักเรียนชายและหญิง มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำปาน ๆ กัน

๐.๔ คะแนนแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน ๕๕ ข้อ ได้นำมาแสดงการเปรียบเทียบตามเพศชาย หญิง และรวม ทั้งแสดงไว้ในตาราง ๔ ดังนี้

ตาราง ๔ เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แยกตามเพศชาย หญิง และรวม

เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	SE _{meas.}	t
ชาย	๑๓๐	๑๑๑.๖๖๔๒	๔๒๔.๑๖๔๔	๒๐.๓๖๖๔	๑.๖.๓๖๔๓	** ๓.๒๖๔๖
หญิง	๑๐๐	๑๑๔.๘๒๐๐	๒๔๑.๓๒๐๔	๑๕.๐๖๔๑	๑.๕.๒๔๔๐	
รวม	๒๓๐	๑๑๔.๒๖๓๐	๓๔๔.๐๔๔๔	๑๘.๕๔๔๔	๑.๖.๐๒๖๐	

** หมายความว่า $p < .๐๑$
ระดับความเชื่อมั่นที่ .๐๑

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง แสดงว่าคะแนนของนักเรียนชายกระจายมากกว่าคะแนนของนักเรียนหญิง ความคลาดเคลื่อนในการวัดของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง อย่างไรก็ตาม เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนชาย และหญิง ด้วย $t - test$ พบว่า ค่า $t = ๓.๒๖๔๖$ แสดงว่า นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ ๒ นั่นคือ นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕ คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เป็นคะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคเรียนที่ ๒ ของนักเรียนได้นำมาแสดงการเปรียบเทียบแยกตามเพศ และรวม แสดงไว้ในตาราง ๕ ดังนี้

ตาราง ๕ แสดงการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแยกตามเพศ และรวม

เพศ	II	$\bar{X}$	S^2	$SE_{mcas.}$	t
ชาย	๑๓๐	๒.๓๒๘๕	๒.๕๘๔๕	๑.๖๐๓๖	๑.๒๘๓๘
หญิง	๑๐๐	๒.๔๑๐๓	๐.๒๑๔๑	๐.๔๖๓๘	
รวม	๒๓๐	๒.๔๐๓๕	๑.๕๕๓๐	๑.๒๔๓๘	

ตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิง สูงกว่านักเรียนชายเพียงเล็กน้อย หรือนักเรียนหญิงก็แนวโน้มในการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย ถ้าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง แสดงว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายกระจายมากกว่านักเรียนหญิง อย่างไรก็ตาม เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนชายและหญิงด้วย t - test ปรากฏว่า ค่า $t = ๑.๒๘๓๘$ แสดงว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ ๑ นั่นคือ นักเรียนชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปาน ๆ กัน

๑.๖ คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอน ซึ่งเป็นเกรกฝึกสอนของนักเรียนได้พบว่า แสดงการเปรียบเทียบตามเพศชาย หญิง และรวม ทั้งแสดงไว้ในตาราง ๖ ดังนี้

ตาราง ๖ เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนแยกตามเพศชาย หญิง และรวม

เพศ	n	$\bar{X}$	SS^2	S	t
ชาย	๑๓๐	๓.๘๐๗๗	๖.๐๔๑๘	๒.๔๕๘๐	๑.๒๕๕๑
หญิง	๑๐๐	๓.๓๖๐๐	๐.๓๖๗๑	๐.๕๖๓๑	
รวม	๒๓๐	๓.๓๖๔๒	๓.๕๔๒๘	๑.๘๘๒๓	

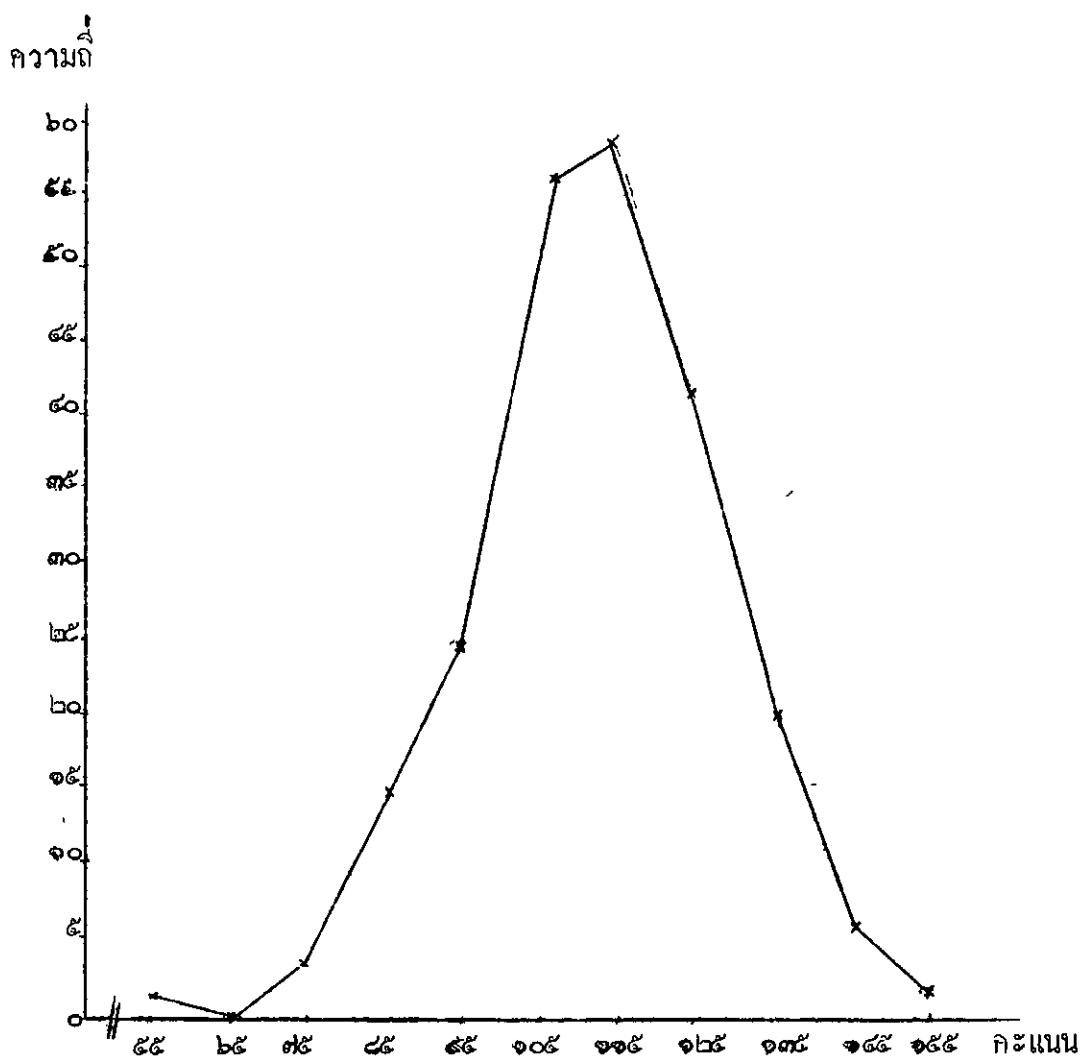
จากตาราง ๖ แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิงเพียงเล็กน้อย หรือนักเรียนชายมีแนวโน้มในการมีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงกว่านักเรียนหญิง เมื่อพิจารณาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชายสูงกว่านักเรียนหญิง แสดงว่าคะแนนของนักเรียนชายกระจายมากกว่านักเรียนหญิง คะแนนของนักเรียนหญิงมีการกระจายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนชายและหญิงด้วย $t - test$ ปรากฏว่า ค่า $t = ๑.๒๕๕๑$ แสดงว่านักเรียนชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ ๑ นั่นคือ นักเรียนชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนปาน ๆ กัน

๒. โค้งการแจกแจงความถี่ของตัวแปรต่าง ๆ

๒.๑ โค้งการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดความนับใจของครู

ภาพที่ ๑ เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดความมั่นใจของครู

จำนวน ๒๓๐ คน

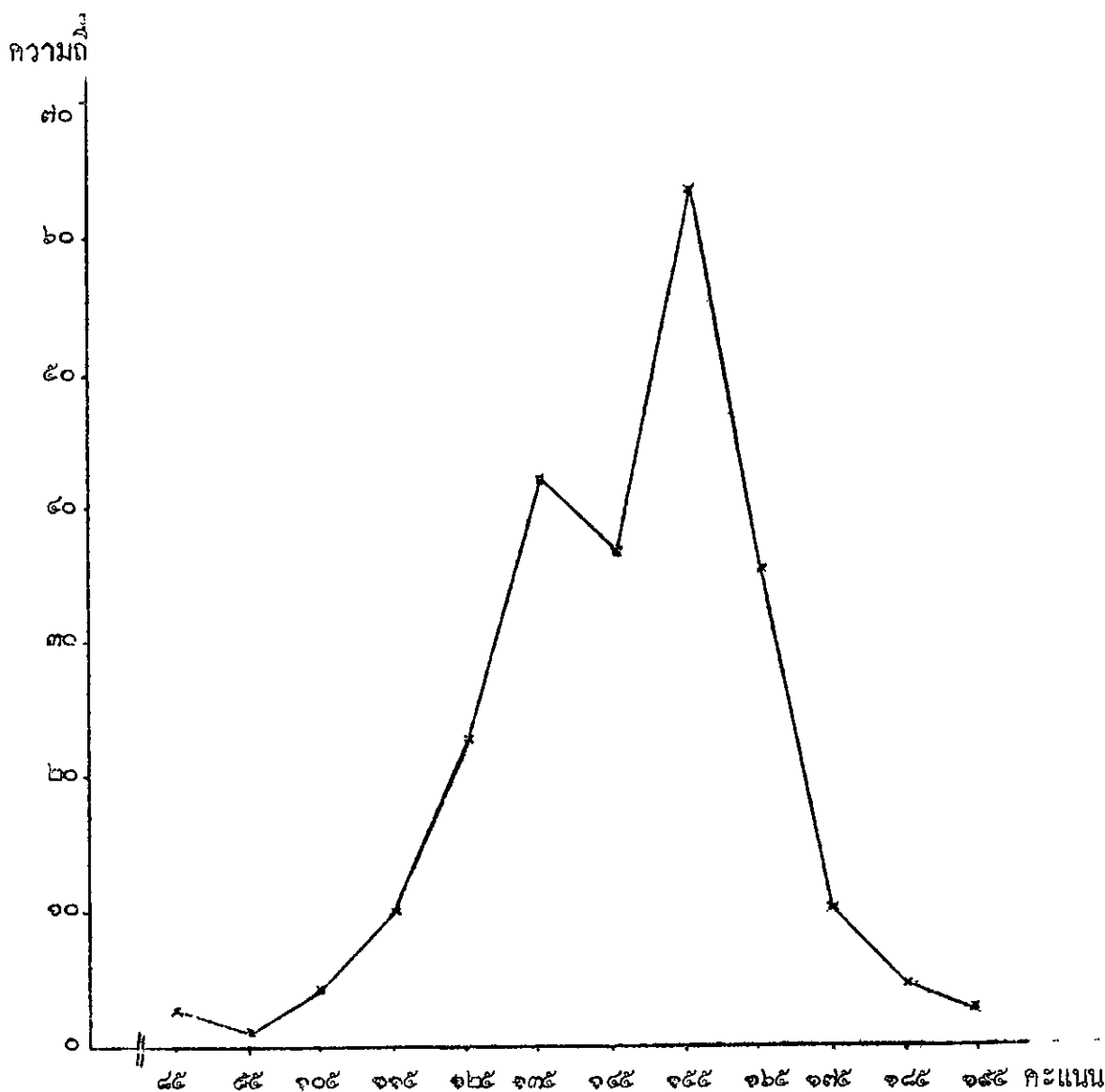

จากภาพที่ ๑ แสดงให้เห็นว่าการกระจายของคะแนนความมั่นใจของครู กระจายอยู่ในช่วงคะแนน ๕๕ - ๑๕๕ จัดได้ว่าคะแนนกระจายค่อนข้างมาก เมื่อทดสอบรูปทรงการแจกแจงความถี่โดย Goodness of fit ว่ามีลักษณะเป็นโค้งปกติหรือไม่ ปรากฏว่าไคค่า $\chi^2 = ๒.๕๓๒๐$ (df = ๕) จากตาราง $\chi^2_{(๑๕, ๕)} = ๑๑.๐$ จึงสรุปได้ว่า โค้งการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดความมั่นใจของครู มีลักษณะเป็นโค้งปกติที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๕

๒.๒ เส้นโค้งการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดความรู้สึกรับนิยาย

ภาพที่ ๒ เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดความรู้สึกรับนิยาย

จำนวน ๒๓๐ คน

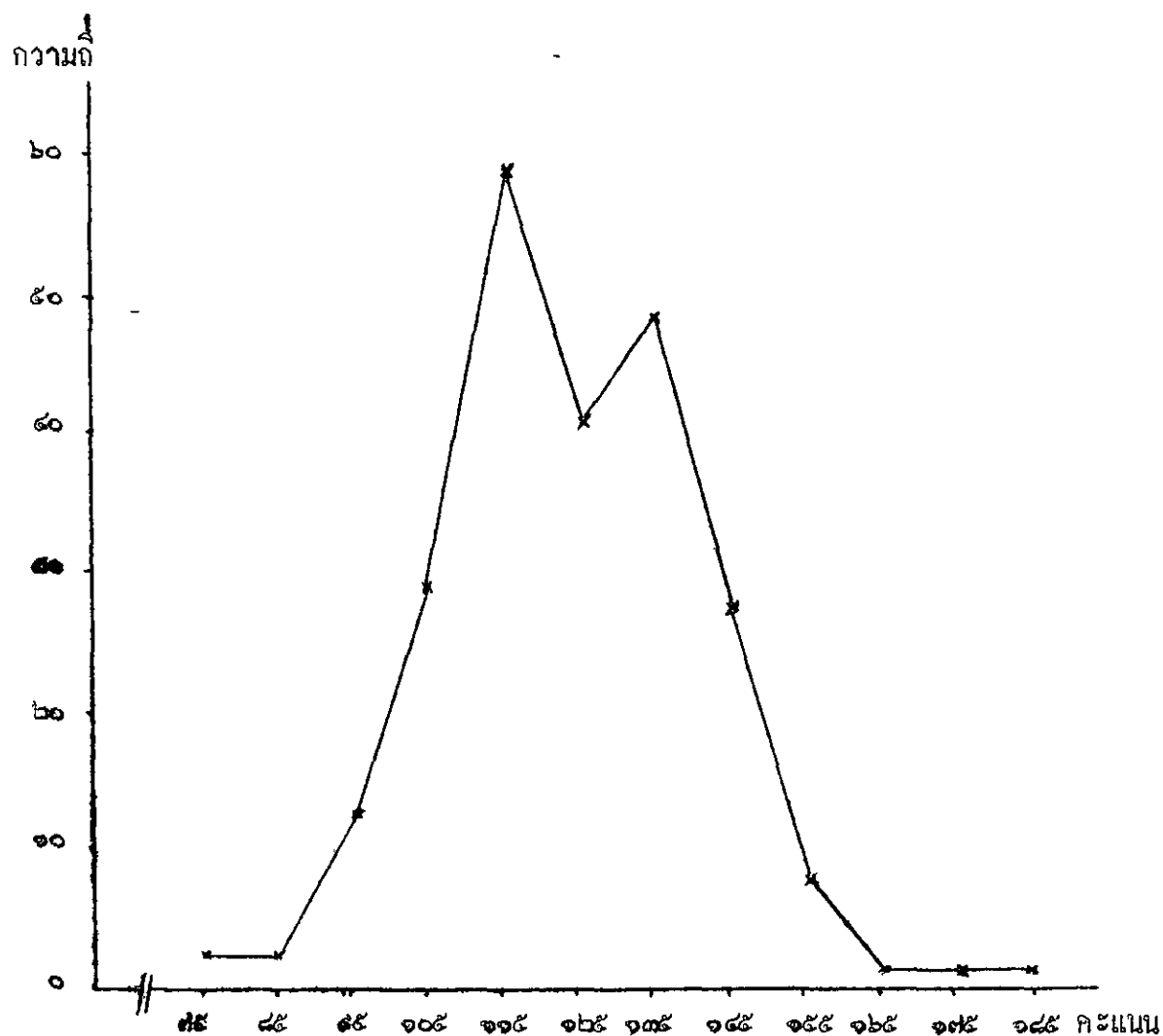

จากภาพที่ ๒ แสดงให้เห็นว่าการกระจายของคะแนนวัดความรู้สึกรับนิยาย กระจายอยู่ในช่วงคะแนน ๔๔ - ๕๕ จักได้ว่าคะแนนกระจายค่อนข้างมาก เมื่อทดสอบรูปทรงการแจกแจงความถี่โดย Goodness of fit ว่ามีลักษณะเป็นโค้งปกติหรือไม่ ปรากฏว่า ได้ว่า $\chi^2 = ๑๔.๖๕๔๓$ (df = ๔) จากตาราง $\chi^2_{(๐.๐๕, ๔)} = ๑๓.๓$ จึงสรุปได้ว่าเส้นโค้งการแจกแจงความถี่วัดความรู้สึกรับนิยายมีลักษณะไม่เป็นโค้งปกติ

๒.๓ เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดพฤติกรรมความเมื่อน้ำ

ภาพที่ ๓ เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดพฤติกรรมความเมื่อน้ำ

จำนวน ๒๓๐ คน

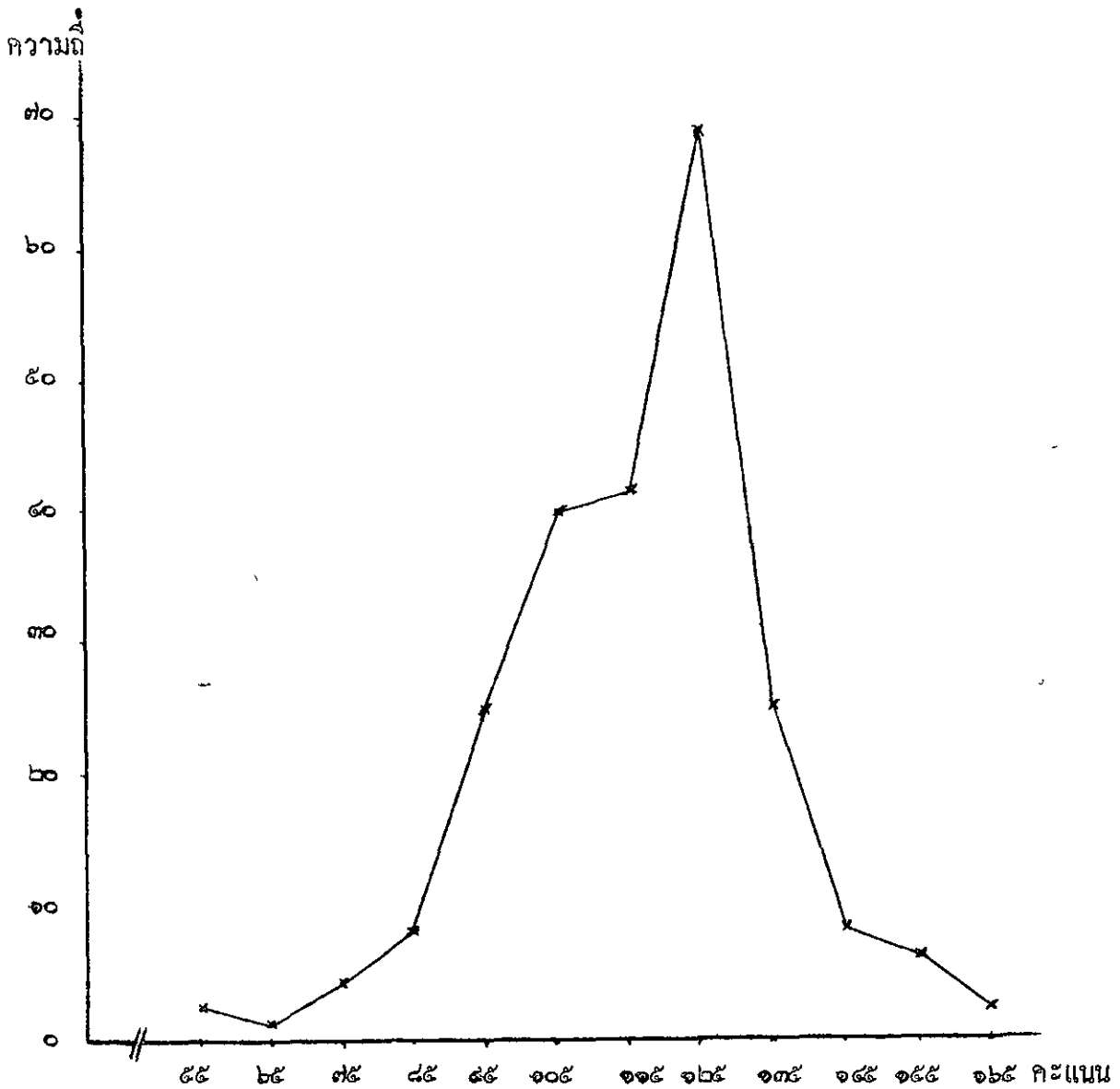
จากภาพที่ ๓ แสดงให้เห็นว่า การกระจายของคะแนนวัดพฤติกรรมความเมื่อน้ำ กระจายอยู่ในช่วงคะแนน ๙๕ - ๑๕๕ จักได้ว่าคะแนนกระจายค่อนข้างมาก เมื่อทดสอบรูปทรงการแจกแจงความถี่โดย Goodness of fit ว่ามีลักษณะเป็นโค้งปกติหรือไม่ ปรากฏว่า ได้ค่า

$\chi^2 = ๓๓.๔๑๖$ (df = ๔) จากตาราง $\chi^2_{(๐.๐๕)} = ๑๓.๓$ จึงสรุปได้ว่าเส้นโค้งการแจกแจงความถี่วัดพฤติกรรมความเมื่อน้ำมีลักษณะไม่เป็นโค้งปกติ

๖.๔ เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์

ภาพที่ ๔ เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์

จำนวน ๒๓๐ คน

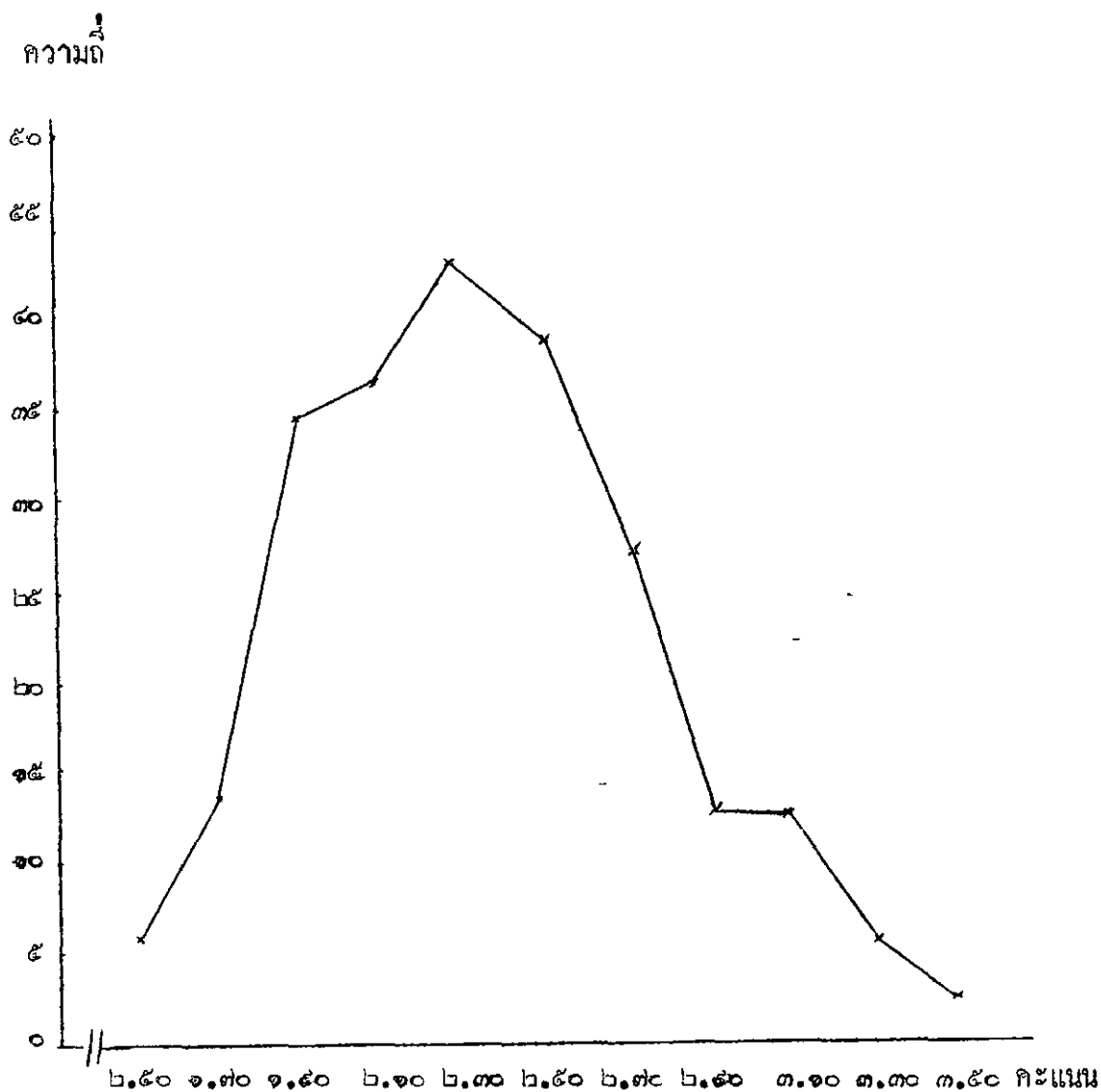

จากภาพที่ ๔ แสดงให้เห็นว่า การกระจายของคะแนนวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ กระจายอยู่ในช่วงคะแนน ๕๕ - ๑๖๕ จัดได้ว่า คะแนนกระจายค่อนข้างมาก เมื่อทดสอบรูปทรงการแจกแจงความถี่โดย Goodness of fit ว่ามีลักษณะเป็นโค้งปกติหรือไม่ ได้ค่า $\chi^2 = ๑๕.๑๓๒๕$ (df=4) จากตาราง $\chi^2_{(๐.๐๕, ๔)} = ๑๓.๓$ จึงสรุปได้ว่าเส้นโค้งการแจกแจงความถี่วัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ มีลักษณะไม่เป็นโค้งปกติ

๒.๕ เส้นโค้งการแจกแจงความถี่ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาพที่ ๕ เส้นโค้งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จำนวน ๒๓๐ คน

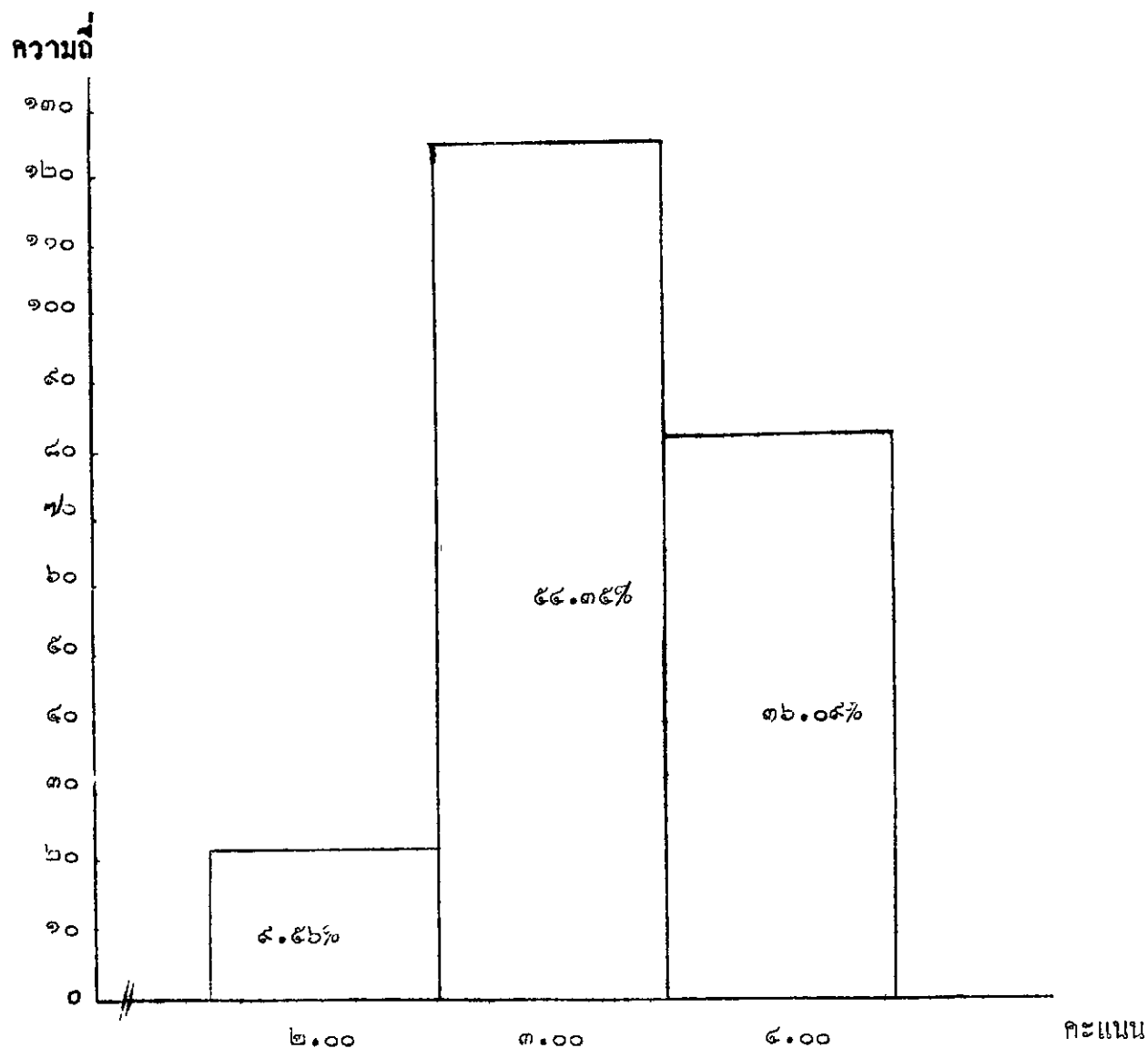

จากภาพที่ ๕ แสดงให้เห็นว่าการกระจายของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กระจายอยู่ในช่วงคะแนน ๑.๕๐ - ๓.๕๐ แสดงว่าคะแนนกระจายค่อนข้างมาก เมื่อทดสอบ goodness of fit ว่ามีลักษณะเป็นโค้งปกติหรือไม่ ปรากฏว่า ได้ค่า $\chi^2 = ๑๔.๘๖๘$ (df = ๖) จากตาราง $\chi^2_{(๐.๐๕)} = ๑๒.๘$ จึงสรุปได้ว่า เส้นโค้งการแจกแจงความถี่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีลักษณะเป็นโค้งปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๕

๒.๖ แสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

ภาพที่ ๒ กราฟแท่งแสดงการแจกแจงความถี่ของคะแนน

ผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน จำนวน ๒๓๐ คน

จากภาพที่ ๒ แสดงให้เห็นว่าการแจกแจงความถี่ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน มีลักษณะเบ้ไปทางลบ คะแนนกระจายอยู่ระหว่าง ๒.๐๐ - ๔.๐๐ นักเรียนได้คะแนน ๒.๐๐, ๓.๐๐ และ ๔.๐๐ ประมาณ ๔.๕๖%, ๕๔.๓๕% และ ๓๖.๐๙% ตามลำดับ นักเรียนส่วนใหญ่ได้คะแนนค่อนข้างสูง ค่าเฉลี่ยประมาณ ๓.๕๖๕๒ จึงสรุปได้ว่าการแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนมีลักษณะไม่เป็นโค้งปกติ.

๖. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามต่าง ๆ ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ตาราง ๓ แสดงค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม

แบบสอบถาม	จำนวนข้อ	r_{hh}	r_{tt}
ความมีน้ำใจของครู	๕๐	.๗๔๓๖	.๘๘๕๐
ความรู้สึกรับผิดชอบ	๕๐	.๗๔๔๐	.๘๖๖๕
พฤติกรรมความเป็นผู้นำ	๕๐	.๗๗๖๔	.๘๗๖๖
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	๔๕	.๘๒๓๓	.๙๐๕๕

ตาราง ๓ แสดงค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ๔ ฉบับ คือ แบบสอบถามวัดความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม หาโดยวิธีแบ่งข้อคู่ - ข้อคี่ (Split-half) แล้วปรับขยายค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีสูตรของสเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman-Brown) (Gulford, 1965:457) แบบสอบถามทั้งสี่มีความเชื่อมั่นสูงสุดและต่ำลงมาเรียงตามลำดับดังนี้ คือ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความมีน้ำใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และความรู้สึกรับผิดชอบตามลำดับ อย่างไรก็ตามทุกฉบับมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .๘๕๖๕ - .๙๐๕๕ แสดงว่า แบบสอบถามทุกฉบับถึงมีความมีความเชื่อมั่นสูงพอสมควร

๔. การสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่เกี่ยวข้อง

๔.๑ การสัมพันธ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่เกี่ยวข้องของนักเรียนจำนวน ๑๓๐ คน รายละเอียดแสดงไว้ในตาราง ๔ ดังนี้

ตาราง ๔ แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation)
ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่เกี่ยวข้อง ของนักเรียนชายจำนวน ๑๓๐ คน

	TS	SR	LB	AM	GPA	GAT
TS	๑.๐๐๐๐	.๖๘๒๔**	.๖๒๒๓**	.๕๓๑๘**	-.๐๔๓๓	-.๐๐๐๘
SR		๑.๐๐๐๐	.๖๓๓๕**	.๕๕๔๘**	.๑๑๕๕	.๑๓๖๘
LB			๑.๐๐๐๐	.๖๒๒๓**	-.๐๖๕๓	.๐๖๑๒
AM				๑.๐๐๐๐	-.๐๘๖๖	-.๐๓๑๖
GPA					๑.๐๐๐๐	.๐๕๔๖
GAT						๑.๐๐๐๐

** ระบุถึงความเชื่อมั่น .๐๑

ตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า ความมีน้ำใจของครู (TS) ความรู้สึกรับผิดชอบ (SR) พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่าที่ระดับ .๐๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .๕๓๑๘ - .๖๘๒๔ ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) และการฝึกสอน (GAT) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

๔.๖ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่เกี่ยวข้อง ของนักเรียนหญิง ๑๐๐ คน รายละเอียดนำเสนอไว้ในตาราง ๕ ดังนี้

ตาราง ๔ แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation)
ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่เกี่ยวข้องของนักเรียนหญิงจำนวน ๖๐๐ คน

	TS	SR	LB	AM	GPA	GAT
TS	๑.๐๐๐๐	.๖๖๒๔ *	.๕๐๐๖ **	.๕๑๔๒ *	-.๐๘๐๗	.๒๓๐๕
SR		๑.๐๐๐๐	.๖๘๓๓ **	.๕๖๒๕ *	-.๐๓๘๕	-.๐๑๖๘
LB			๑.๐๐๐๐	.๓๕๕๕ *	-.๐๒๓๓	.๑๓๐๕
AM				๑.๐๐๐๐	.๐๘๖๖	.๐๖๖๕
GPA					๑.๐๐๐๐	.๑๕๖๔
GAT						๑.๐๐๐๐

** ระบุถึงความเชื่อมั่น .๐๑

* ระบุถึงความเชื่อมั่น .๐๕

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า ความมีน้ำใจของครู (TS) ความรู้สึกรับผิดชอบ (SR) พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM) มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่าที่ระดับ .๐๑ ส่วนความมีน้ำใจของครูสัมพันธ์กับความรูสึกรับผิดชอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕/ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) และการฝึกสอน (GAT) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า เว้นแต่ความมีน้ำใจของครู (TS) สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอน (GAT) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน (GAT) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๓ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่เกี่ยวข้องของนักเรียนจำนวน ๒๓๐ คน รายละเอียดนำเสนอไว้ในตาราง ๖๐ ดังนี้

ตาราง ๖๐ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation)
ระหว่างแบบสอบถามต่าง ๆ และคะแนนที่ได้ของของนักเรียนจำนวน ๒๓๐ คน

	TS	SR	LB	AM	GPA	GAT
TS	๑.๐๐๐๐	.๖๖๕*	.๖๔๔**	.๕๖๖*	-.๐๔๖๔	.๐๒๖๖
SR		๑.๐๐๐๐	.๕๗๖*	.๕๕๖*	.๖๐๖๖	.๐๕๔๔
LB			๑.๐๐๐๐	.๕๓๕*	-.๐๕๖๔	-.๐๓๓๐
AM				๑.๐๐๐๐	-.๐๔๖๔	-.๐๕๔๖
GPA					๑.๐๐๐๐	.๕๐๕๔**
GAT						๑.๐๐๐๐

** ระบุถึงความเชื่อมั่น .๐๑

จากตาราง ๖๐ แสดงให้เห็นว่า ความมั่นใจของครู (TS) ความรู้ที่รับนิเทศ (SR) พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB) และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (AM) มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ทุกค่า ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) และ การฝึกสอน (GAT) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน (GAT) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

๕. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุด กลุ่มละ ๕% หรือ ๕๓ คน รายละเอียดเสนอไว้ในตาราง ๖๑ ดังนี้

ตาราง ๑๑ ก. ๓ แสดงความแตกต่างและแผนผังตัวแปรต่าง ๆ

ตัวแปร	ตัวแปรที่ใช้พิจารณาให้นักเรียนกลุ่มสูงและต่ำ					
	TS	SR	LB	AM	GPA	GAT
TS	—	๕.๓๘๖๔	๕.๕๖๕๕	๕.๖๔๕๒	๐.๐๒๕๔	๒.๒๖๓๘
SR	๕.๐๘๕๒	—	๕.๖๐๘๗	๕.๘๖๓๘	๐.๗๖๖๗	๐.๓๘๗๖
LB	๕.๗๓๓๐	๕.๐๒๑๑	—	๕.๔๘๓๗	๐.๒๔๔๔	๐.๔๔๑๗
AM	๕.๕๔๒๐	๕.๕๒๗๐	๕.๕๐๓๐	—	๐.๕๗๔๖	๐.๗๐๖๔
GPA	๐.๐๕๖๔	๐.๕๕๓๔	๐.๗๐๘๖	๐.๓๒๘๓	—	๐.๒๑๓๕
GAT	๐.๐๓๘๖	๐.๔๕๓๕	๐.๕๐๒๕	๐.๓๒๔๖	๐.๔๒๖๔	—

** ระดับความเชื่อมั่นที่ .๐๑

* ระดับความเชื่อมั่นที่ .๐๕

จากตาราง ๑๑ จะเห็นได้ว่า ความมีน้ำใจของครู (TS) ความรู้สึกรับผิดชอบ (SR) พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM) ตัวแปรทั้ง ๔ ดังกล่าวนี้นี้ไม่ว่าจะไว้ตัวแปรใดก็ตามเป็นเกณฑ์พิจารณาให้นักเรียนกลุ่มสูงและต่ำ ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในตัวแปรอีก ๓ ตัวแปร

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในค่าความรูสึกผิดชอบ (SR) และผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน (GAT) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และมีความแตกต่างในค่าความมีน้ำใจของครู (TS) พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในด้านความมั่นใจของครู (TS) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนตัวแปรอื่น ๆ แยกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๖. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ความสำคัญสัมพัทธ์ น้ำหนักคะแนน และสมการเส้นตรงแสดงความสัมพันธ์

๖.๑ ในการใช้ตัวแปรต่าง ๆ แสดงความสำคัญสัมพัทธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) ซึ่งใช้เป็นเกณฑ์นั้น ใช้ตัวแปร ๔ ตัว ได้แก่ ความมั่นใจของครู (TS) ความรู้สึกกับนิสิตขอ (SR) พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM) การคำนวณใช้วิธีคูณเกิด (Doolittle) แยก ข่าย หั้ว และรวม ซึ่งได้ลงรายละเอียดไว้ในตาราง ๑๖, ๑๔ และ ๑๖ ตามลำดับดังนี้

ตาราง ๑๖ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ (p - weight)

น้ำหนักคะแนน (Score-weight) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนใหม่ รวม ๓๓ คน

ตัวแปร	TS	SR	LB	AM	GPA
TS	๑.๐๐๐๐	.๖๔๖๔	.๖๖๖๓	.๔๙๑๔	-.๐๔๓๓
SR		๑.๐๐๐๐	.๖๙๙๔	.๕๕๔๘	.๑๑๕๕
LB			๑.๐๐๐๐	.๖๘๖๑	-.๐๖๕๓
AM				๑.๐๐๐๐	-.๐๔๖๖
GPA					๑.๐๐๐๐
β	-.๑๖๕๐	.๔๐๕๖	-.๑๔๖๔	-.๑๔๓๓	
B	-.๐๑๓๐	.๐๔๕๐	-.๐๑๓๕	-.๐๑๖๔	
$R^2 = .๐๙๔๙$ $R = .๖๔๖๓$ $A = ๑.๕๔๓๔$ $SE_{est} = \pm ๒.๓๕๘๑$					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

สมการเส้นตรงแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายเป็นดังนี้

สมการคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{GPA} = .0052 Z_{SR} - .150 Z_{TS} - .0002 Z_{LB} - .0003 Z_{AM}$$

สมการรูปคะแนนดิบ

$$X'_{GPA} = .0052 X_{SR} - .0003 X_{TS} - .0002 X_{LB} - .0003 X_{AM} + 2.5434$$

ตัวแปรชุดนี้ค่าความสำคัญสัมพัทธ์รวมต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ $R = .6413$ หรือตัวแปรชุดนี้กล่าวถึงความสัมพันธ์รวมกันประมาณ ๔๑.๕ %

เพื่อให้เห็นการเปรียบเทียบค่าความสำคัญสัมพัทธ์ของคะแนนจากแบบสอบถามต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งแสดงในรูปของร้อยละของความสำคัญสัมพัทธ์ จะทำให้มองเห็นได้ชัดเจนขึ้น แสดงไว้ในตาราง ๑๓.๑๕ และ ๑๓.๑๖ ดังนี้

ตาราง ๑๓ ความสำคัญสัมพัทธ์ เปรอเซนจ์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชาย ๑๖๐ คน

แบบสอบถาม	β -weight	%ความสำคัญ	อันดับ
ความมีน้ำใจของครู (TS)	-.150	70.66	1
ความรู้สึกรับผิดชอบ (SR)	.0052	6.82	2
พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB)	-.0002	1.60	3
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM)	-.0003	1.24	4

จากตาราง ๑๓ จะเห็นว่าตัวแปรที่มีความสำคัญสัมพัทธ์มากที่สุด ได้แก่ความรู้สึกรับผิดชอบ นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนิเสธ

ตาราง ๑๔ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ (β - weight)
น้ำหนักคะแนน (Score - weight) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนหญิง
จำนวน ๑๐๐ คน

ตัวแปร	TS	SR	LB	AM	GPA
TS	๑.๐๐๐๐	.๖๖๒๘	.๕๐๔๖	.๕๖๕๒	-.๐๘๐๖
SR		๑.๐๐๐๐	.๓๘๓๓	.๘๖๒๘	-.๐๓๘๕
LB			๑.๐๐๐๐	.๓๕๕๔	-.๐๖๓๓
AM				๑.๐๐๐๐	.๐๘๒๑
GPA					๑.๐๐๐๐
β	-.๖๖๓๓	-.๖๓๕๕	.๖๐๓๖	.๖๖๕๒	
B	-.๐๐๔๓	-.๐๐๕๔	.๐๐๐๕	.๐๐๕๕	

$$R^2 = .๐๓๔๓ \quad R = .๑๘๕๒ \quad A = ๓.๐๓๕๘ \quad SE_{est} = .๕๕๓๓$$

สมการเส้นตรงแสดงความสำคัญสัมพัทธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนหญิงเป็นดังนี้

สมการรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{GPA} = .๖๖๕๒ Z_{AM} + .๖๐๓๖ Z_{LB} - .๖๖๕๕ Z_{SR} - .๖๖๓๓ Z_{TS}$$

สมการรูปคะแนนดิบ

$$X'_{GPA} = .๐๐๕๕ X_{AM} + .๐๐๐๕ X_{LB} - .๐๐๕๐ X_{SR} - .๐๐๔๓ X_{TS} + ๓.๐๘๕๔$$

ตัวแปรชุดนี้มีความสำคัญสัมพันธ์รวมต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ $R = .๑๘๕๒$
หรือตัวแปรชุดดังกล่าวมีความสัมพันธ์รวมกันประมาณ ๓.๕๓ %

ตาราง ๑๕ ความสำคัญสัมพัทธ์ เพอร์เซนต และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ
ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิงจำนวน ๑๐๐ คน

แบบสอบถาม	β -weight	% ความสำคัญ	อันดับ
ความมีน้ำใจของครู (TS)	-.๑๒๗๗	๒๔.๗๖	๓
ความรู้สึกรักนิยชม (SR)	-.๑๓๔๕	๓๐.๒๔	๔
พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB)	.๑๐๓๖	๓.๐๗	๒
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM)	.๑๖๔๑	๓๗.๘๘	๑

ตาราง ๑๕ จะเห็นว่าตัวแปรที่มีความสำคัญสัมพัทธ์มากที่สุด และรองลงมาได้แก่
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมความเป็นผู้นำ ตามลำดับ นอกนั้นมีความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไป
ในทางนิเสธ

ตาราง ๑๖ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ (β - weight)
น้ำหนักคะแนน (Score-weight) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียน
จำนวน ๒๓๐ คน

ตัวแปร	TS	SR	LB	AM	GPA
TS	๑.๐๐๐๐	.๕๓๕๕	.๕๔๔๓	.๕๒๑๓	-.๐๔๒๔
SR		๑.๐๐๐๐	.๕๓๑๒	.๕๕๒๑	.๑๐๑๒
LB			๑.๐๐๐๐	.๕๓๕๕	-.๐๔๑๓
AM				๑.๐๐๐๐	-.๐๔๓๕
GPA					๑.๐๐๐๐
β	-.๐๖๔๔	.๒๕๔๖	-.๑๐๑๒	-.๑๑๓๔	
B	-.๐๐๓๒	.๐๖๔๔	-.๐๑๐๔	-.๐๑๑๓	

$R^2 = .๐๓๔๓$ $R = .๑๘๕๓$ $A = ๒.๒๓๖๖$ $SE_{est.} = ๑.๘๔๔๔$

ผลการเส้นตรงแสดงถึงความสำคัญสัมพัทธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เป็นดังนี้

สมการรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{GPA} = .๒๕๔๖Z_{SR} - .๐๖๔๔Z_{TS} - .๑๐๑๒Z_{LB} - .๑๑๓๔Z_{AM}$$

สมการรูปคะแนนดิบ

$$X'_{GPA} = .๐๖๔๔X_{SR} - .๐๐๓๒X_{TS} - .๐๑๐๔X_{LB} - .๐๑๑๓X_{AM} + ๒.๒๓๖๖$$

ตัวแปรชุดนี้มีค่าความสัมพันธ์รวมต่อผลลัพธ์ทางการเรียนได้ $R = .9683$
หรือตัวแปรชุดดังกล่าวมีความสัมพันธ์รวมกันประมาณ ๙๓.๕๓ %

ตาราง ๑๙ ความสำคัญสัมพัทธ์ เปอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ
ที่มีต่อผลลัพธ์ทางการเรียน

แบบสอบถาม	β - weight	% ความสำคัญ	อันดับ
ความมั่นใจของครู (TS)	-.๐๖๔๕	-๑๑.๕๐	๒
ความรู้สึกรับผิดชอบ (SR)	.๒๕๔๖	๔๙.๗๑	๑
พฤติกรรมการเป็นผู้นำ (LB)	-.๑๐๑๒	-๑๘.๖๗	๓
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM)	-.๑๑๗๔	-๒๑.๗๓	๔

ตาราง ๑๙ จะเห็นว่าตัวแปรที่มีความสำคัญสัมพัทธ์มากที่สุดได้แก่ ความรู้สึกรับผิดชอบ
นอกนั้นมีความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนิเสธ

๖.๖ ในการใช้ตัวแปรต่าง ๆ แสดงความสัมพันธ์ต่อผลลัพธ์ในการฝึกสอน
(GAT) ซึ่งใช้เป็นตัวแทนนั้น ใช้ตัวพยากรณ์ ๔ ตัวได้แก่ ความมั่นใจของครู (TS)
ความรู้สึกรับผิดชอบ (SR) พฤติกรรมการเป็นผู้นำ (LB) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM)
การคำนวณใช้วิธีคัลลิตเติล (Doolittle) แยกขาย หุ้ญ และรวม ซึ่งปรากฏในตาราง
๑๘, ๒๐ และ ๒๒ ตามลำดับดังนี้

ตาราง ๑๔ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสำคัญสัมพัทธ์ (B - weight)
น้ำหนักคะแนน (Score - weight) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของนักเรียนชาย
จำนวน ๑๓๐ คน

ตัวแปร	TS	SR	LB	AM	GAT
TS	๑.๐๐๐๐	.๖๘๒๔	.๖๒๒๓	.๕๗๑๔	-.๐๐๐๕
SR		๑.๐๐๐๐	.๖๗๗๕	.๕๕๔๘	.๑๓๑๘
IB			๑.๐๐๐๐	.๖๒๒๑	.๐๖๖๒
AM				๑.๐๐๐๐	-.๐๗๒๔
GAT					๑.๐๐๐๐
B	-.๐๕๗๕	.๓๘๗๑	-.๑๕๓๗	-.๑๕๑๐	
B	-.๐๕๗๕	.๐๕๓๐	-.๑๖๔๔	-.๐๖๗๕	
$R^2 = .๐๗๓๔$ $R = .๒๗๐๗$ $r = -.๘๖๘๑$ $SE_{est.} = \pm ๒.๓๖๕๕$					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

สมการเส้นตรงแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนของ
นักเรียนชายเป็นดังนี้

สมการรูปแบบมาตรฐาน

$$Z'_{GAT} = .๓๘๗๑ Z_{SR} - .๐๕๗๕ Z_{TS} - .๑๕๓๗ Z_{LB} - .๑๕๑๐ Z_{AM}$$

สมการรูปกะเนนคิบ

$$X' = \begin{matrix} .0670X \\ \text{GAT} \end{matrix} - \begin{matrix} .0076X \\ \text{SR} \end{matrix} - \begin{matrix} .0266X \\ \text{TS} \end{matrix} - \begin{matrix} .0076X \\ \text{LB} \end{matrix} - \begin{matrix} .0076X \\ \text{AM} \end{matrix} - .0000$$

ตัวแปรชุดนี้มีความสำคัญสัมพัทธ์รวมต่อกะเนนคิบสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ $R = .2707$

หรือตัวแปรชุดนี้มีความสำคัญสัมพัทธ์รวมกันประมาณ ๗.๓๔%

เพื่อให้เห็นการเปรียบเทียบค่าความสำคัญสัมพัทธ์ของกะเนนคิบจากแบบสอบถามต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน ซึ่งแสดงในรูปร้อยละของความสำคัญสัมพัทธ์ จะทำให้มองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น แสดงไว้ในตาราง ๑๔, ๑๖ และ ๑๗ ดังนี้

ตาราง ๑๔ ความสำคัญสัมพัทธ์ เพอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนของนักเรียนชาย ๑๓๐ คน

แบบสอบถาม	β -weight	% ความสำคัญ	อันดับ
ความมีน้ำใจของครู (TS)	-.๐๕๓๕	-๗.๓๓	๒
ความรู้สึกรับผิดชอบ (SR)	.๓๔๓๑	๔๔.๐๖	๑
พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB)	-.๐๕๓๓	-๖.๕๓	๔
แรงจูงใจในสัมฤทธิ์ (AM)	-.๐๕๖๖	-๖.๖๖	๓

จากตาราง ๑๔ จะเห็นว่าตัวแปรที่มีความสำคัญสัมพัทธ์มากที่สุด ได้แก่ความรู้สึกรับผิดชอบ นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางลบ

ตาราง ๖๐ สัมประสิทธิ์สัมพันธ ความสำคัญสัมพัทธ์ (β - weight)
น้ำหนักคะแนน (Score - weight) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมดของนักเรียนหญิง
จำนวน ๑๐๐ คน

ตัวแปร	TS	SR	LB	AM	GAT
TS	๑.๐๐๐๐	.๒๑๒๔	.๔๐๕๖	.๔๑๕๒	.๒๓๐๔
SR		๑.๐๐๐๐	.๓๘๓๓	.๕๖๒๔	-.๐๒๒๔
LB			๑.๐๐๐๐	.๓๕๕๔	.๑๓๐๔
AM				๑.๐๐๐๐	.๐๒๒๔
GAT					๑.๐๐๐๐
β	.๑๔๔๖	-.๐๘๔๕	.๑๐๖๒	-.๐๓๓๓	
B	.๐๐๓๖	-.๐๐๓๓	.๐๐๓๔	-.๐๐๖๒	

$$R^2 = .๐๕๓๓ \quad R = .๒๓๐๔ \quad A = ๒.๓๓๔๐ \quad SE_{est.} = \pm ๐.๕๕๓๓$$

สมการเส้นตรงแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอน
ของนักเรียนหญิงดังนี้

$$Z'_{GAT} = .๑๔๔๖Z_{TS} - .๐๘๔๕Z_{SR} + .๑๐๖๒Z_{LB} - .๐๓๓๓Z_{AM}$$

สมการรูปคะแนนดิบ

$$X'_{GAT} = .๐๐๓๖X_{TS} - .๐๐๓๓X_{SR} + .๐๐๓๔X_{LB} - .๐๐๖๒X_{AM} + ๒.๓๓๔๐$$

ตัวแปรชุดนี้มีความสำคัญสัมพัทธ์รวมต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนได้ $R = .๒๓๐๔$

หรือตัวแปรชุดดังกล่าวมีความสัมพันธ์รวมกันประมาณ ๕.๓๗ %

ตาราง ๑๖ ความสำคัญสัมพัทธ์ เพอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนของนักเรียนหญิงจำนวน ๖๐๐ คน

แบบสอบถาม	β -weight	% ความสำคัญ	อันดับ
ความมีน้ำใจของครู (TS)	.๑๔๔๖	๔๖.๐๐	๑
ความรู้สึกรับนิยชม (SR)	-.๐๘๔๕	-๑๑.๑๖	๔
พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB)	.๑๐๑๖	๒๓.๕๓	๒
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM)	-.๐๓๗๗	-๘.๕๐	๓

จากตาราง ๑๖ จะเห็นตัวแปรที่มีความสำคัญสัมพัทธ์มากที่สุดและรองลงมาได้แก่ความมีน้ำใจของครู และพฤติกรรมความเป็นผู้นำ นอกนั้นก็ค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนี้เสมอ

✓ ตาราง ๑๗ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ความสัมพันธ์สัมพัทธ์ (β -weight)
น้ำหนักคะแนน (Score - weight) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของนักเรียนจำนวน ๖๓๐ คน

ตัวแปร	TS	SR	LB	AM	GAT
TS	๑.๐๐๐๐	.๕๓๕๔	.๕๔๔๓	.๔๒๑๗	.๐๒๑๑
SR		๑.๐๐๐๐	.๕๗๑๖	.๕๔๒๑	.๐๕๔๘
LB			๑.๐๐๐๐	.๕๓๕๔	-.๐๓๓๐
AM				๑.๐๐๐๐	-.๐๕๔๖
GAT					๑.๐๐๐๐
β	.๐๓๓๓	.๒๑๕๐	-.๐๕๓๗	-.๑๘๔๘	
B	.๐๐๓๗	.๐๒๐๓	-.๐๑๐๐	-.๐๑๓๗	
$R^2 = .๐๓๓๘ \quad R = .๑๘๔ \quad A = ๒.๘๐๑๓ \quad SE_{est} = +๑.๘๕๐๕$					

สมการเส้นตรง แสดง ความสำคัญสัมพัทธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลลัพธ์ทางการฝึกสอนเป็นดังนี้

สมการรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{GAT} = .0333 Z_{TS} + .1950 Z_{SR} - .0877 Z_{LB} - .1626 Z_{AM}$$

สมการรูปคะแนนดิบ

$$X'_{GAT} = .0003 X_{TS} + .0203 X_{SR} - .0000 X_{LB} - .0003 X_{AM} + 2.4023$$

ตัวแปรชุดนี้มีความสำคัญสัมพัทธ์รวมต่อผลลัพธ์การฝึกสอนได้ $R = .4424$
หรือตัวแปรชุดดังกล่าวมีความสัมพันธ์รวมกันประมาณ ๓.๓๔ % ✓

ตาราง ๒๓ ความสำคัญสัมพัทธ์ เปรอร์เซนต์ และอันดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลลัพธ์ทางการฝึกสอน

แบบสอบถาม	β -weight	% ความสำคัญ	อันดับ
ความมีน้ำใจของครู (TS)	.0333	๖.๘๒	๒
ความรู้สึกรับนิชอบ (SR)	.1950	๔๔.๐๖	๑
พฤติกรรมความเป็นผู้นำ (LB)	-.0877	-๒๐.๐๐	๓
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM)	-.1626	-๓๘.๑๒	๔

จากตาราง ๒๓ จะเห็นว่าตัวแปรที่มีความสำคัญสัมพัทธ์มากที่สุด และรองลงมาได้แก่ ความรู้สึกรับนิชอบ ความมีน้ำใจของครู นอกนั้นมีค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนิเสธ

การคัดเลือกตัวพยากรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน แยกตามเพศและรวม
 กันเสนอไว้ในตาราง ๒๔

✓ ตาราง ๒๔ แสดงตัวพยากรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
 แยกตามเพศ และรวม

เพศ	ตัวแปร	R^2	R	F
ชาย	TS - SR - LB - AM	.๐๗๔๗	.๒๕๖๓ *	๓.๗๘๕๕
	TS - SR - LB	.๐๕๖๘	.๒๓๖๙	๐.๗๕๘๗
	TS - SR	.๐๔๔๖	.๒๑๑๕	๔.๓๘๓๔
	SR	.๐๑๓๓	.๑๑๕๔	
หญิง	TS - SR - LB - AM	.๐๓๔๓	.๑๘๕๒	๑.๖๐๑๗
	TS - LB - AM	.๐๒๓๖	.๑๕๑๔	๖.๒๕๗๘
	LB - AM	.๐๑๐๓	.๑๐๖๔	๖.๓๖๐๑
	AM	.๐๐๖๗	.๐๘๒๖	
รวม	TS - SR - LB - AM	.๐๓๔๓	.๑๘๕๓	๒.๗๕๓๒
	TS - SR - LB	.๐๓๓๓	.๑๘๒๔	๒.๕๐๐๗
	TS - SR	.๐๒๓๐	.๑๕๑๖	๓.๐๐๐๓
	SR	.๐๑๐๒	.๑๐๖๒	

* ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

จากตาราง ๒๔ แสดงให้เห็นว่า การใช้ตัวพยากรณ์ ๔ ตัว จะได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสูงที่สุดในทุกกลุ่มและสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เฉพาะกลุ่มนักเรียนชาย เมื่อใช้ตัวพยากรณ์ย่อยลงทำให้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เว้นแต่ในกลุ่มนักเรียนชายเมื่อใช้แบบสอบถามวัดความมั่นใจของครูกับความรู้สึกรับผิดชอบและเมื่อใช้แบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบเพียงฉบับเดียว มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

การคัดเลือกตัวพยากรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ในการฝึกสอน แยกตามเพศและรวมกัน

ไว้ในตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ แสดงตัวพยากรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
แยกตามเพศและรวม

เพศ	ตัวแปร	2 R	R	r
ชาย	TS - SR - LB - AM	.๐๓๓๘	.๒๗๑๓*	.๑๕๓๐
	TS - SR - AM	.๐๕๓๘	.๒๓๖๐	.๒๔๔๕
	TS - SR	.๐๓๒๓	.๑๗๕๓	.๑๕๕๕
	SR	.๐๐๗๓	.๑๓๖๘	
หญิง	TS - SR - LB - AM	.๐๕๓๗	.๒๓๖๘	.๐๓๖๖๘
	TS - LB - AM	.๐๕๐๑	.๒๒๓๘	.๐๔๒๔๔
	TS - AM	.๐๔๕๕	.๒๑๕๖	.๐๕๕๑๐
	TS	.๐๔๐๓	.๒๐๐๕	
รวม	TS - SR - LB - AM	.๐๓๓๘	.๑๘๖๘	.๒๑๕๓๖
	TS - LB - AM	.๐๒๑๔	.๑๘๖๖	.๒๑๑๑๑
	TS - AM	.๐๑๑๐	.๑๖๔๘	.๑๖๕๑๑
	TS	.๐๑๕๖	.๑๕๕๕	.๑๖๕๑๑

* ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

จากตาราง ๒๕ แสดงให้เห็นว่าเมื่อใช้ตัวพยากรณ์ ๕ ตัว จะได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ถูกต้อง
สูงที่สุด และสัมพันธ์กันบางส่วนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เนื่องจากกลุ่มนักเรียนชาย เบื้องต้น
พยากรณ์ได้น้อยลง ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ถูกต้องลดลงเรื่อย ๆ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อสร้างแบบสอบถามความมีน้ำใจของครู
๒. เพื่อศึกษานักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึก
รับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
การฝึกสอนแตกต่างกันหรือไม่
๓. เพื่อศึกษาลักษณะการแจกแจงความถี่ของคะแนนของตัวแปรและค่าความเชื่อมั่น
ของแบบสอบถาม
๔. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรม
ความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน
๕. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีความมีน้ำใจของครูสูง และต่ำจะมีความแตกต่างกันหรือไม่
ในด้านความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และการฝึกสอน
๖. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีความรู้สึกรับผิชอบสูง และต่ำจะมีความแตกต่างกันหรือไม่
ในด้านความมีน้ำใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และทางการฝึกสอน
๗. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำสูง และต่ำจะมีความแตกต่างกัน
หรือไม่ในด้าน ความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนและการฝึกสอน
๘. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำจะมีความแตกต่างกันหรือไม่
ในด้านความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และการฝึกสอน
๙. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำจะมีความแตกต่างกัน
หรือไม่ในด้านความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

๑๐. เพื่อศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การฝึกสอนสูงและต่ำ จะมีความแตกต่างกันจริงหรือไม่ในด้าน ความมั่นใจของครู ความรู้สึกรับนิยชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๑๑. เพื่อศึกษาอัตราส่วนของความแปรผันของความมั่นใจของครู ความรู้สึกรับนิยชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครู สงขลา จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา ๒๕๑๕ เป็นนักเรียนชาย ๑๓๐ คน หญิง ๑๐๐ คน รวมทั้งหมด ๒๓๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสอบถามและคะแนนที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑. แบบสอบถามวัดความมั่นใจของครู
๒. แบบสอบถามวัดความรู้สึกรับนิยชอบ
๓. แบบสอบถามวัดพฤติกรรมความเป็นผู้นำ
๔. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
๕. คะแนนสะสมเฉลี่ยในภาคเรียนที่ ๒
๖. คะแนนเกรดฝึกสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ได้อาศัยคอมพิวเตอร์ CDC ๓๓๐๐ CDC ๓๑๐๐ และเครื่องทาวนพรีเดน (Friden) เพื่อหาค่าต่อไปนี้

๑. ค่าสถิติพื้นฐานต่าง ๆ
๒. ค่าไคสแควร์ (Chi - square) เพื่อทดสอบโครงการแจกแจงความถี่ของคะแนน โดยวิธี Goodness of fit และกราฟแท่ง
๓. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทุกฉบับ
๔. ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย (t - test)
๕. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในและสหสัมพันธ์พหุคูณ
๖. ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ (β - weight) น้ำหนักคะแนน (Score-weight) ค่าคงที่และค่าความคลาดเคลื่อนในการทำนาย
๗. F - ratio เพื่อทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
๘. F - ratio เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตอนที่ ๑ ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างเพศชายและหญิง
- ๑.๑ นักเรียนหญิงมีความรู้สึกกับนิคชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกับนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ และ .๐๑ ตามลำดับ
 - ๑.๒ นักเรียนหญิงมีความมั่นใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการฝึกสอนแตกต่างกับนักเรียนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
- ตอนที่ ๒ การแจกแจงความถี่ของคะแนนของตัวแปร และความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
- ๒.๑ การแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดความมั่นใจของครู และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นโค้งปกติ
 - ๒.๒ การแจกแจงความถี่ของคะแนนวัดความรู้สึกกับนิคชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีลักษณะไม่เป็นโค้งปกติ
 - ๒.๓ การแจกแจงความถี่ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนมีลักษณะไม่เป็นโค้งปกติ

๓.๔ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทุกฉบับ ปีค่าสูงอยู่ในเกณฑ์
คือมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .๘๕๖๕ - .๙๐๕๕

ตอนที่ ๓ ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ

✓ ๓.๑ ความมีน้ำใจของครู มีความสัมพันธ์กับความรูสึกับนิโครอบอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มนักเรียนชายและรวบที่ระดับ .๐๑ ในกลุ่มนักเรียนหญิงที่ระดับ .๐๕

๓.๒ ความมีน้ำใจของครู มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความเป็นผู้นำ และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๓ ความมีน้ำใจของครู มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
อย่างไร้มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓.๔ ความมีน้ำใจของครู มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เฉพาะกลุ่มนักเรียนหญิง

✓ ๓.๕ ความรูสึกับนิโครอบ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความเป็นผู้นำ และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๖ ความรูสึกับนิโครอบ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
การฝึกสอนอย่างไร้มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓.๗ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๘ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และการฝึกสอนอย่างไร้มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓.๙ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และการฝึกสอนอย่างไร้มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๔ ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างนักเรียน
กลุ่มสูงและต่ำ

✓ ๔.๑ นักเรียนที่มีความมีน้ำใจของครูสูงและต่ำ มีความรู้สึกรับผิดชอบ
พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.๐๑

๔.๒ นักเรียนที่มีน้ำใจของครูสูงและต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
การฝึกสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ ๔.๓ นักเรียนที่มีความรู้สึกรับผิดชอบสูงและต่ำ มีน้ำใจของครู พฤติกรรม
ความเป็นผู้นำและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔.๔ นักเรียนที่มีความรู้สึกรับผิดชอบสูงและต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ ๔.๕ นักเรียนที่มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำสูงและต่ำ มีน้ำใจของครู
ความรู้สึกรับผิดชอบ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔.๖ นักเรียนที่มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำสูงและต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ ๔.๗ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ มีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับ
ผิดชอบ และพฤติกรรมความเป็นผู้นำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔.๘ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๙ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความรู้สึกรับผิดชอบ
และผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔.๑๐ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีน้ำใจของครู
พฤติกรรมความเป็นผู้นำและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔.๑๑ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงและต่ำ มีความมีน้ำใจของครู
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔.๑๒ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความรู้สึกรับผิดชอบพฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไร เป็นัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๕ ความสำคัญสัมพัทธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๕.๑ ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ที่สูงที่สุดในกลุ่มนักเรียนชายได้แก่ ความรู้สึกรับผิดชอบ ประมาณ ๔๗ % นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนี้เศษ

๕.๒ ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ที่สูงที่สุดในกลุ่มนักเรียนหญิงได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ประมาณ ๓๔ % รองลงมาได้แก่ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ ประมาณ ๓ % นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนี้เศษ

๕.๓ ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ที่สูงที่สุดในกลุ่มรวม ได้แก่ความรู้สึกรับผิดชอบ ประมาณ ๔๔ % นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนี้เศษ

ตอนที่ ๖ ความสำคัญสัมพัทธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

๖.๑ ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ที่สูงที่สุดในกลุ่มนักเรียนชายได้แก่ความรู้สึกรับผิดชอบ ประมาณ ๔๕ % นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนี้เศษ

๖.๒ ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ที่สูงที่สุดในกลุ่มนักเรียนหญิง ได้แก่วางใจของครูประมาณ ๔๖ % รองลงมาได้แก่พฤติกรรมความเป็นผู้นำ ประมาณ ๓๔ % นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนี้เศษ

๖.๓ ค่าความสำคัญสัมพัทธ์ที่สูงที่สุดในกลุ่มรวม ได้แก่วางใจของครู ประมาณ ๔๔ % รองลงมาได้แก่วางใจของครู ประมาณ ๓ % นอกนั้นค่าความสำคัญสัมพัทธ์เป็นไปในทางนี้เศษ

สรุปผลการค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า นักเรียนหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความมีน้ำใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนระหว่างนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และ แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นต่างก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและการฝึกสอนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและการฝึกสอนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ยังพบว่า ความสำคัญสัมพัทธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนหรือผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนมากที่สุด คือ ความรู้สึกรับผิดชอบ

✓ อภิปรายผล

✓ ในการวิจัยครั้งนี้ ผลการวิจัยส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมุติฐาน ดังรายละเอียดแยกอภิปรายเป็นตอน ๆ ดังนี้ ✓

๑. ตอนที่ ๑ ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างนักเรียนชายและหญิง

๑.๑ ความมีน้ำใจของครูระหว่างนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักเรียนชายและหญิงมีความมีน้ำใจของครูปาน ๆ กัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความมีน้ำใจของครู เป็นคุณลักษณะที่เกิดขึ้นในตัวของบุคคลที่มีอาชีพครู หรือผู้ที่ประกอบอาชีพครู อันเนื่องจากความสนใจ ทัศนคติและการฝึกฝนอบรม นักเรียนชายและหญิงอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน ได้รับการฝึกฝนอบรมภายใต้กฎระเบียบแบบแผนอย่างเดียวกัน ดังนั้นนักเรียนชายและหญิงจึงมีความมีน้ำใจของครูแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ ๑.๒ ความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างนักเรียนชายและหญิง แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของวรวิทย์ รักธรรม (๒๕๑๕ : ๒๓) นั่นคือ นักเรียนหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๓ พฤติกรรมความเป็นผู้นำระหว่างนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รุ่งพล พูลภัทรชีวิน (๒๕๑๕ : ๗๓) ซึ่งพบว่า นักเรียนชายและหญิงมีพฤติกรรมความเป็นผู้นำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๔ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนันต์ จันทร์ทวี (๒๕๑๕ : ๑๐๑) และสมศักดิ์ สุนทรสุข (๒๕๑๕ : ๔๔ - ๕๐) และเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยแล้วแสดงว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนของนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งตรงกับการวิจัยของปริยา พิพัฒนานนท์ (๒๕๑๔ : ๓๑, ๔๔) แสดงว่า นักเรียนชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนปาน ๆ กัน

✓ สรุปได้ว่า นักเรียนหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนชายมีความมั่นใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการฝึกสอนแตกต่างกับนักเรียนหญิงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ ๒ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แยกความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ออกได้เป็น

๓ กลุ่ม คือ

๒.๑ ความมั่นใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าว ทางมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าสูงพอสมควรทุกค่า แสดงให้เห็นว่าตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทางบวก ฉะนั้นในการฝึกอบรมนักเรียนครู จึงควรฝึกอบรมให้นักเรียนมีคุณลักษณะทั้ง ๔ ประการ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนให้นักเรียนครูมีลักษณะของการเป็นครูที่ดี อันจะส่งผลถึงการพัฒนาศึกษาและพัฒนาประเทศไทย

๒.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับ ความมั่นใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าว เป็นองค์ประกอบสำคัญของการเป็นครูที่ดี ซึ่งครูที่ดีไม่จำเป็นต้องมีผลการเรียนดีเสมอไป และผลการวิจัยของบุญส่ง นิลแก้ว (๒๕๑๓ : ๕๔)

พบว่า ความรู้ในวิชาฟิสิกส์ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะครูที่ดี ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จึงมีค่าต่ำได้

ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน และผลการวิจัยของละออ การุณยะวนิช (๒๕๑๖ : ๑๒๔) ส่วนนักเรียนหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักเรียนหญิงมีแนวโน้มในการปรับตัวในการสอนและความตั้งใจในการสอนได้ดีกว่านักเรียนชาย (ปริยา พิพัฒนานนท์, ๒๕๖๔ : ๓๑) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนหญิงมีแนวโน้มที่มีคะแนนความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย ด้วยเหตุผลดังกล่าว อาจจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการสอนของนักเรียนหญิงมีค่าต่ำได้

๒.๓ ผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน มีความสัมพันธ์กับความมีน้ำใจของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เฉพาะกลุ่มนักเรียนหญิง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ ส่วนนักเรียนชาย และรวม ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนของนักเรียนชายและรวม มีแนวโน้มสูงกว่านักเรียนหญิงและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนชาย หญิง และรวม เป็น ๒.๔๕๔๐, ๑.๕๖๓๑ และ ๑.๔๘๒๓ ตามลำดับ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนของนักเรียนชายและรวม มีการกระจายค่อนข้างสูง อาจจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนและความมีน้ำใจของครูมีค่าต่ำได้

ผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการประเมินผลการฝึกสอน ซึ่งประเมินโดยครูพี่เลี้ยงและอาจารย์นิเทศก์ต่าง ๆ กัน หรือจากหลายความคิดเห็น ที่แตกต่างกันตามประสบการณ์ นอกจากนี้ช่วงคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการฝึกสอนห่างกันมาก คือคะแนน ๔.๐๐, ๓.๐๐, ๒.๐๐, ๑.๐๐ และ ๐ หรือ เกรด A, B, C, D และ E ตามลำดับ นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าเกรด C ถือว่าไม่ผ่าน ในการวิจัยครั้งนี้

นักเรียนไคคะแนนเกรด A, B และ C ประมาณ ๓๖ %, ๕๔ % และ ๑๐ % ตามลำดับ แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่ผู้ไคคะแนนค่อนข้างสูง นักเรียนได้รับความเห็นอกเห็นใจ และความเมตตาจากครูพี่เลี้ยงและอาจารย์ใหญ่ อันเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของสังคมไมตรีสัมพันธ์ หรือสังคมไทย ดังนั้นจึงอาจทำให้สัมพันธ์สหสัมพันธ์มีค่าต่ำได้

ตอนที่ ๓ ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรต่าง ๆ ระหว่างนักเรียนกลุ่มสูงและต่ำ

๓.๑ ความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรทั้ง ๔ นี้ นอกจากมีความสัมพันธ์กันแล้ว ปรากฏว่า เมื่อใช้ตัวแปรใดตัวแปรหนึ่ง เป็นเกณฑ์พิจารณานักเรียนกลุ่มสูงและต่ำ นักเรียนทั้งสองกลุ่มจะมีความแตกต่างกันในตัวแปรอื่น ๆ ทุกค่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า ตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกัน ในการฝึกอบรมนักเรียนครู จึงควรจะฝึกอบรมนักเรียนให้มีทั้งความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ให้เกิดขึ้นในตัวของนักเรียน อันจะช่วยให้เป็นครูที่มีลักษณะของครูที่ดี

นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่มีคะแนนสูงและต่ำในด้านความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิดชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือการฝึกสอนไม่แตกต่างกัน

๓.๒ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในด้านความรู้สึกรับผิดชอบ และผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน และสอดคล้องกับการวิจัยของฟลาเฮอร์ตี้และเรุตเซล (Flaherty and Reutzel, 1965 : 409 - 411) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในด้านความรับผิดชอบ และการวิจัยของคิมเมล (Kimmel, 1965: 5766) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชาดี ผลการวิจัยนี้ แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกรับผิดชอบและผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในด้านความมั่นใจของครู พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรดังกล่าว ซึ่งได้อภิปรายไว้แล้วในข้อ ๒.๒ ก็ได้

๓.๓ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในด้านความมั่นใจของครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานแสดงว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูง มีแนวโน้มว่ามีความมั่นใจของครูสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนต่ำ

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันในด้านความรู้สึกรับนิโคชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องจากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนดังกล่าวมาแล้วในข้อ ๒.๓ ก็ได้ จึงทำให้พบความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. ความสำคัญสัมพัทธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสำคัญสัมพัทธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุดในกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มรวม ได้แก่ ความรู้สึกรับนิโคชอบ ประมาณ ๔๕ % และ ๔๔ % ตามลำดับ ส่วนนักเรียนหญิง ได้แก่ ความมั่นใจของครู ประมาณ ๔๖ %

๕. ความสำคัญสัมพัทธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอน

ความสำคัญสัมพัทธ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการฝึกสอนมากที่สุดในกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มรวม ได้แก่ ความรู้สึกรับนิโคชอบ ประมาณ ๔๔ % และ ๔๗ % ตามลำดับ ส่วนกลุ่มนักเรียนหญิง ได้แก่ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ

✓ ข้อเสนอแนะการวิจัย

๑. ผลสรุปของการวิจัยครั้งนี้ อยู่ในขอบเขตที่กำหนดไว้ และผลบางประการ ยังขัดแย้งกับความรู้สึกโดยทั่วไป ดังนั้น จึงควรมีการวิจัยในลักษณะนี้กับกลุ่มตัวอย่างที่มี จำนวนมากกว่านี้ หรือมีระดับที่แตกต่างออกไป

๒. ควรจะมีการวิจัยในลักษณะนี้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีประกอบอาชีพครูอยู่แล้ว

๓. ควรจะมีการเพิ่มตัวแปรอื่น ๆ อันได้แก่ตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบของลักษณะ ครูที่ดี องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือความสำเร็จในการสอน ตลอดจนเพศ อายุ และอายุของการเป็นครู เป็นต้น

๔. ควรจะศึกษาโดยใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาการศึกษา เป็นตัวเกณฑ์เพื่อจะได้ ทราบข้อเท็จจริงเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะการศึกษา

๑. ความมีน้ำใจของครู เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของลักษณะครูที่ดี ควรจะได้ ฝึกอบรมนักเรียนครูให้มีความมีน้ำใจของครูประจำใจ เพื่อที่จะได้เป็นครูที่ดีได้

๒. การฝึกอบรมนักเรียนครู นอกจากฝึกให้มีความมีน้ำใจของครูแล้ว ยังสามารถ ฝึกให้มีความรู้สึกรับผิชอบ มีพฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์พร้อม ๆ กันได้ คุณลักษณะดังกล่าวต่างส่งเสริมซึ่งกันและกัน และมีความสัมพันธ์กัน

๓. การเป็นครูที่ดี นอกจากต้องมีความรู้ดีแล้ว ควรจะมีเวลาสำหรับการฝึกฝน ให้นักเรียนมีความมีน้ำใจของครู ความรู้สึกรับผิชอบ พฤติกรรมความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ เช่นเดียวกับเวลาสำหรับการเรียนวิชาการต่าง ๆ

๔. ควรปรับปรุงการประเมินผลการฝึกสอน ให้มีคะแนนหลายระดับ เพื่อไม่ให้รางวัลของ คะแนนทางกันเกินไป หรือ ฯลฯ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ✓ กิ่งแก้ว อัครดากร "หลักธรรมบางข้อและแรงใจสำหรับครู" ประมวลบทความเกี่ยวกับ
มัธยมศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โรงพิมพ์คุรุสภาพระสุเมรุ
 ๒๕๑๓, ๖๑๐ หน้า
- ✓ จุมพล พุทธิภัทรชีวิน มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำ
ของนักเรียนที่เป็นผู้นำและนักเรียนที่เป็นผู้ตามในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปี ๒๕๑๕
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. แขนงจิตวิทยาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 ๒๕๑๕, ๕๑ หน้า
- ชม ภูนิภาศ สำหรับผู้ที่มีอาชีพครู โรงเรียนช่างพิมพ์เพชรรัตน์ ๒๕๑๔, ๕๕ หน้า
- นิคม ตั้งคะพิภพ การเปรียบเทียบบุคลิกภาพ ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์
ของนักเรียนวัยรุ่น ที่มาจกครอบครัวไทยและจีน ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๒๕ หน้า
- บุญส่ง นิลแก้ว เปรียบเทียบความรู้ในวิชาชีพและความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะที่ดี
ของนักเรียน ป.กค. และ ปป. ในสถาบันฝึกหัดครูส่วนกลาง ปริญญาณิพนธ์
- กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๔๓ หน้า.
- ประภาส จารุเสถียร "ความเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับการฝึกหัดครู" วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ
 ๙ (๑) : ๑๑ - ๑๔ สิงหาคม ๒๕๑๕
- ✓ ประสาท พันพวงกูร ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และการคิดแบบอเนกนัย ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. แขนงจิตวิทยา
- การศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๒๖ หน้า
- ปราณีต สุขอุดม การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณี และบุคลิกภาพระหว่างคนไทยและคนจีน
 ปริญญาณิพนธ์ คม. คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๔, ๑๐๓ หน้า

- ปรียา พิพัฒน์นันท์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การปรับตัว
ความตั้งใจ ระเบียบความมุ่งหวัง และความวิตกกังวลในการฝึกสอนกับผลสัมฤทธิ์
ในการฝึกสอน ของนักเรียนฝึกหัดครูส่วนกลาง ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
- วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๑๑๘ หน้า
- พรพิมล เพ็ชรทอง การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพครูกับนักวิทยาศาสตร์ ปรินญาณิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๕, ๒๔๗ หน้า
- พรวที เคนก่าแหง ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
ความวิตกกังวล และพฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำของนักเรียนระดับ ป.กศ.
ชั้นปีที่ ๑ และ ๒ ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 ๒๕๑๕, ๘๘ หน้า
- ✓ ไพบูลย์ อินทรวีชา "ครู : แม่พิมพ์, เรือจ้าง, หรือกัลยาณมิตร" วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ
 ๓(๑) : ๔๒ - ๖๔ สิงหาคม ๒๕๑๕
- ✓ มณฑนา ปิยะมาภา การสำรวจคุณลักษณะของครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินญาณิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๑๐ หน้า
- ละออ การุณยะวนิช สภาพการฝึกสอนของนิสิตสาขาประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๑ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๑,
 ๑๔๓ หน้า
- วลี หัสสันติพงศ์ การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพครูกับนักบัญชี ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๕, ๑๖๑ หน้า
- วิทยาลัยครูสกลนคร "สรุปการสัมมนาเรื่องแนวความคิดใหม่ในการฝึกหัดครูมัธยม"
เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่องการฝึกครูในประเทศไทย ณ โรงแรมสมิทธิรา
สงขลา ๒๓ - ๒๗ สิงหาคม ๒๕๑๕, ๗ หน้า

วีรยุทธ วิเวียรโศติ "การปฏิรูปการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนา" พัฒนาวิคตล ๔ วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา ประสานมิตร หน้า ๓๙ - ๔๔ โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ ๒๕๑๕

- ✓ วรรณิ รักรธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึก
รับผิดชอบของ เด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.
แขนงจิตวิทยาการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๕, ๗๐ หน้า

ศรีวิโรจน์ เปี่ยมปิติ "พระราชกรณียกิจในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ด้านการจัดตั้งโรงเรียนและการจัดการศึกษาในรอบ ๒๕ ปี แห่งการครองราชย์
วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ ๕ (๑๑) : ๕๓ - ๖๕ มิถุนายน ๒๕๑๔

สามัญศึกษา, กรม "ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเตรียมครู" เอกสารประกอบการ
การสัมมนาเรื่องการฝึกหัดครูในประเทศไทย ณ โรงแรมสมิทธิรา สงขลา
๒๓ - ๒๗ สิงหาคม ๒๕๑๕, ๕ หน้า

สาโรจน์ บัวศรี มาตรการพื้นฐานบางประการสำหรับการสร้างครูที่ดี โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว ๒๕๑๕, ๒๕ หน้า

- ✓ ✓ สมศักดิ์ สุนทรสุข การศึกษาผลการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่มีต่อความคิดแบบสืบสวนสอบสวน
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กศ.ม. วิทยาลัยการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๑๕, ๑๐๔ หน้า.

- ✓ ✓ อนันต์ จันทร์ทวี การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความคิดแบบ
สอบสวนและความถนัดทางการเรียน ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๔, ๑๒๐ หน้า

อารี รังสิโยกฤษณ์ เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพครูของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. และ ป.ป.
ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
๒๕๑๓, ๕๕ หน้า

- ✓ Atkinson, John William, Motives in Fantasy, Action, and Society Affiliated East-West Press, PVT. LTD.
New Delhi, 1966, 373 pp.
- ✓ Borgatta, Edgar W., Hollander Edwin P. and Julian James W., Handbook of Personality Theory and Research,
Rand Mc. Nally and Company, Chicago, 1968 : 1232 pp.
- Bruno, Angela R., "Predictive Relationships of Twenty-two Selected Measures with Success in Elementary Student Teaching, Dissertation Abstract International
31 : 660 A, April, 1970.
- Brown, William Thomas "Consideration of interrelation of five Aptitude and Achievement Factor in Successful Male Undergraduate Students at the University of Montana" Dissertation Abstracts, Vol. 29, 3411 A, 1969
- ✓ English, Horance B., and English, Ava Champney, A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms.
1st. ed., Longmans, Green and Co. Ltd., London, 1953,
594 pp.
- ✓ Endleman, Robert. Personality and Social life, Random House,
New York, 1967, 623 pp.
- Evans, Ellis D., "The Effects of Achievement Motivation and Ability Upon Discovery Learning and Accompanying Incidental Learning Upon two Conditions, of Incentive Set", The Journal of Educational Research, Vol. 60,
pp. 195 - 199, January 1967.
- Flaherty, Rita M. and Reutzell, Eileen "Personality Traits of High and Low Achievers in College" The Journal of Education Research, Vol. 53, May - June 1965
- ✓ Flaherty, Rita M. and Reutzell, Eileen "Personality Traits of College Leaders" The Journal of Educational Research, Vol. 60, pp. 377-378 April 1967.
- 4
✓ Fox Robert B., "The Relationship of Achievement Motive to sex, achievement, intelligence, social-economic status and level of educational aspiration for an eight grade group," Dissertation Abstraction International, Vol. 30,
No. 4, 1331-1332A October 1969.

- ✓ Funk and Wagnalls., New Standard of the English Language, 1952, 2315 pp.
- Furst, Edward J., Validity of Some Objective Scales of Motivation For Predicting Academic Achievement, Educational and Psychological Measurement, 26(4): 927-933, Winter, 1962
- Guilford, J.P., Fundamental statistics in psychology and education, Mc. Graw-Hill, Inc., New York, 1965, 605 pp.
- ✓ Hilgard, Ernest R., Introduction to Psychology, Harcourt, Brace and World Inc., New York, 1962, 678 pp.
- Kimmel, Parge Butter, "Characteristics of Student Teachers as Correlation of Success in Student Teaching, "Dissertation Abstracts 10 : 5765-5766, April, 1965
- Krunszynski, Eugene, "Some Thoughts on Practice Teaching," The Record 70 : 133-133, November, 1963.
- ✓ Mc Clelland, David C., The Achievement Motive, Appleton-Century Crofts Inc., New York, 1953, 428 pp.
- Mc. Clelland, David C., The Achievement Society, The Free Press, New York, 1961, 512 pp.
- Mc. Nemar, Quinn, Psychological Statistics, 4th ed., John Wiley and Sons" Inc., 1969, 529 pp.
- ✓ Monifield, Charles W., Leadership in Voluntary Enterprise, Ocenama Publications Inc., New York, 1961, 1961, 232 pp.
- Muhummad Abdur Rashid, "Need Achievement and Academic and Job Success" Dissertation Abstraction International, 30 (61): 5227 B., 1970
- Peik, W.E., and others, "Qualities of a Good Teachers," School and Society 63 : 37 - 33, July, 1949
- ✓ Richard, Kelvin "An experimental study of achievement motive training as a function of the moral maturity of trainees" Dissertation Abstraction International, 30 (2) : 530 A, 1970.
- ✓ Ryans, David G., Characteristics of teacher, George Banta Company, Manasha, 1960, 416 pp.

Shell, Leon Gene, "Achievement Motivation in Elementary School Children" Dissertation Abstract, 27 : 2409-2410.. 1967

✓ Stogdill, Ralph M. "Leadership, Membership and Organization," Psychological Bulletin, 20, p.4 January, 1950.

✓ Stogdill, R.M., "Personal Factors Associated with Leadership : Survey of Literature," in Leadership pp. 91-133, Penguin Books, Inc., Maryland. 1969

Strang, Rath, The Role of the Teacher in Personnel Work, Bureau of Publication, Teachers College Columbia University, New York, 1953, 491 pp.

✓ Tead, Ordway, The Art of Leadership, Mc.Graw-Hill, New York, 1935, 308 pp.

Walker, Hellen M., Statistical Inference, Henry Holt and Company, New York, 1953, 510 pp.

Watson, Charles, G., "The California Psychological Inventory as a Predictor of Academic Achievement in Normal and Maladjusted Colleged Males" The Journal of Educational Research, Vol., September, 1967

Witty, Paul, "An Analysis of the Personality Traits of the Effective Teacher," The Journal of Educational Research, Vol. 27 :662-663, May 1947.

ภาคผนวก

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
และคำอธิบายจำแนกเป็นรายชื่อ

แบบสอบถาม

- ฉบับที่ ๑ วัดความมีน้ำใจของครู
ฉบับที่ ๒ วัดความรู้สึกับนิพนธ์
ฉบับที่ ๓ วัดพฤติกรรมความเป็นผู้นำ
ฉบับที่ ๔ วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

4

กำลังใจในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามทุกฉบับ ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความนึกคิดของท่าน โดยจะมีข้อความใด ๆ เพื่อพิจารณาว่าท่านมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือเคยประพฤติปฏิบัติ เหมือนกับข้อเท็จจริงในข้อความนั้น ๆ หรือไม่ มากน้อยเพียงใด ดังนั้นจึงไม่มีคำตอบถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึกหรือแนวทางประพฤติปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน ขอสำคัญขอให้ตอบแบบสอบถามนี้ในตรงตามสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การตอบแบบสอบถามมีลักษณะดังนี้

ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องให้เลือกตอบ ๕ ช่อง โปรดอ่านคำถามแต่ละข้อ เมื่อเห็นกรวยว่าจะตอบตรงช่องใด ให้ทำเครื่องหมาย X ลงในช่องนั้น ตามลักษณะความเป็นจริงของท่าน ในกรณีหากตอบที่ไขว่

ตัวอย่าง

ก. ข้าพเจ้าชอบว่ายน้ำ

ข. ข้าพเจ้ามักจะร้องเพลงเสมอ

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
X				
				X

พยายามตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด คำตอบนี้จะไม่เกิดผลกระทบกระเทือนต่อท่านในทางใดทางหนึ่ง ขอขอบคุณในความร่วมมือกันด้วย

จิรนาถ กิริติเสวี

นิสิตปริญญาโท สาขาพัฒนการศึกษา

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

แบบสอบถามฉบับที่ ๑ ความพึงพอใจของครู

๑. อาชีพครูเป็นอาชีพที่เหมาะสมแก่ข้าพเจ้า
๒. ข้าพเจ้าเขาสอนตรงตามเวลาที่กำหนดทุกครั้ง
๓. ข้าพเจ้าใช้เวลาส่วนมากเพื่อการสอน
๔. ข้าพเจ้าสามารถคัดค้านอารมณ์ร้ายได้ โดยเฉพาะที่ทำการสอน
๕. ข้าพเจ้าเบื่อที่ต้องตรวจงานที่ส่งให้นักเรียนทำ ✓
๖. ข้าพเจ้าชอบศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล
๗. ข้าพเจ้าเขาสอนเด็กด้วยความเต็มใจยิ่ง
๘. ข้าพเจ้าสนใจและสืบทอดประสบการณ์การสอนอยู่เสมอ
๙. ข้าพเจ้าจะตักเตือนทันทีที่เห็นเด็กประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน
๑๐. ข้าพเจ้าชอบเตรียมและบันทึกการสอนไว้ล่วงหน้าเสมอ
๑๑. การกล่าวประสบการณ์การสอนเป็นงานยุ่งยากและน่าเบื่อหน่าย ✓
๑๒. ข้าพเจ้าชอบเขาสอนแทนเมื่อครูขาด
๑๓. ข้าพเจ้าชอบพาเด็กนักเรียนไปศึกษานอกสถานที่
๑๔. ข้าพเจ้าชอบทุ่มเทเวลากับการค้นคว้าหาความรู้แน่วแน่มิยอมแพ้
๑๕. ข้าพเจ้าชอบให้นักสอนพิเศษให้กับนักเรียน
๑๖. ข้าพเจ้าสามารถที่จะอดทนต่อเด็กที่หัวดื้อ
๑๗. ข้าพเจ้าเข้มงวดกับเด็กที่ทำงานส่งปรก ✓
๑๘. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการร่วมทำกิจกรรมกับนักเรียน
๑๙. ข้าพเจ้าชอบสนองความสนใจพิเศษ และความถนัดของเด็กเสมอ
๒๐. ข้าพเจ้าจะไม่เอาใจใส่ต่อเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ✓

๒๖. ข้าพเจ้าให้เด็กมีส่วนร่วมในการวางแผนจัดกิจกรรมเสมอ
๒๗. ข้าพเจ้าเปิดโอกาสเมื่อมีวันหยุดพิเศษที่ไม่ต้องไปโรงเรียน ✓
๒๘. ข้าพเจ้าชอบชมเชยนักเรียนที่มีผลการเรียนที่ดี
๒๙. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นอยากจะทำอะไรอยู่เสมอ
๓๐. ข้าพเจ้ามีความห่วงใยต่อเด็กที่มีโรคประจำตัว
๓๑. ข้าพเจ้ามีโอกาสได้เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนเสมอ
๓๒. ข้าพเจ้าภูมิใจที่ตนเองว่า "ครู"
๓๓. ข้าพเจ้าไม่ชอบสอนเด็กที่เรียนก่อนทางเขาอย่างยิง ✓
๓๔. ข้าพเจ้าให้ความสำคัญของความรู้ยิ่งกว่าความประพฤติของครู ✓
๓๕. ข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นของตนเองเสมอ
๓๖. ข้าพเจ้าชอบศึกษาเหตุผลก่อนลงมือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเสมอ
๓๗. ข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้เด็กได้กระตือรือร้นได้แก่ตัวเสมอ
๓๘. ข้าพเจ้ามักจะสำรวจจำนวนนักเรียนเสมอ
๓๙. ข้าพเจ้ามีความสุขใจที่มีโอกาสช่วยเหลือนักเรียน
๔๐. ข้าพเจ้าชอบทำให้นักเรียนได้รับความสบายใจเสมอ
๔๑. ข้าพเจ้าชอบเชื่อมโยงบทเรียนที่สอนให้เรากับชีวิตประจำวัน
๔๒. ข้าพเจ้าไม่ชอบให้เด็กทักท้วงข้อผิดพลาดในขณะที่ทำการสอน เพราะจะทำให้เสียหน้า ✓
๔๓. ข้าพเจ้าชอบหาทางช่วยเหลือเด็กจากทุนทรัพย์
๔๔. ข้าพเจ้ามีความอดทนที่จะคอยอธิบายซ้ำเป็นครั้งที่สาม ✓
๔๕. ข้าพเจ้าชอบทำตนให้เป็นพี่เลี้ยงของทุกคนเสมอ

- ๐ จ้างเจ้า เทพทรงเวทย์อาถรรพ์
 ๐๐ ———— อันดีแล้ว สรรพคุณดลใจ ให้เข้าไพบรณะ
 ๐๐๐ ————— ความสำเร็จ สุขสันต์ หัวใจดีของเรานะ
 แบบสอบถามฉบับที่ ๒ (ความถี่ครั้งรับผิดชอบ)

๑. ข้าพเจ้าเฝ้ารักษาของใจและเสียดมาของข้าพเจ้าด้วยตนเอง
๒. เงินที่ข้าพเจ้าได้รับจากผู้ปกครอง ข้าพเจ้าใช้จ่ายได้เพียงพอ
๓. ข้าพเจ้าช่วยผู้ปกครองทำงานตามความเต็มใจ
๔. เมื่อมีกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งในกลุ่มที่สมาชิกทุกคนควรจะช่วยกัน ข้าพเจ้าจะช่วยทุกคน
๕. ข้าพเจ้าพยายามทำงานให้เสร็จเพื่อต้องการถ่ายของขมเขยจากผู้อื่น
๖. เมื่อข้าพเจ้าจะออกไปเที่ยว หรือไปเล่น หากผู้ปกครองขอร้องให้อยู่ช่วยเหลือ ข้าพเจ้าจะอยู่ช่วยเหลือ
๗. เมื่อผู้ปกครองไม่อยู่บ้าน ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลกิจการแทน
๘. เมื่อจะออกจากบ้านไปเที่ยว และสัญญาว่าจะกลับมาเวลาใดเวลาหนึ่ง แต่ข้าพเจ้ามักกลับหลังเวลาที่กำหนดทุกครั้ง
๙. เมื่อข้าพเจ้าจะออกจากบ้านไปเที่ยว ข้าพเจ้าขออนุญาตผู้ปกครองทุกครั้ง
๑๐. ในการเรียนข้าพเจ้าใช้ความสามารถของตนเอง
๑๑. ในการทำงานฉันหนึ่งแต่ปรากฏว่าประสบความสำเร็จล้มเหลว ข้าพเจ้ามีความล้มเหลวเพราะคนอื่นก่อกวนแกล้ง หรือไม่ให้ความร่วมมือ
๑๒. เมื่อครูให้งานหรือการบ้าน ข้าพเจ้าส่งหลังจากกำหนดเวลาทุกครั้ง
๑๓. เมื่อมีการประชุมหรือจัดกิจกรรม ในหมู่ฉันข้าพเจ้าเป็นสมาชิกอยู่ ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมด้วยทุกครั้ง
๑๔. เมื่อถึงเวลาที่จะต้องเข้าเรียน แต่มีเพื่อนชวนออกไปข้างนอกห้อง ข้าพเจ้าออกไปกับเพื่อนทุกครั้ง
๑๕. เมื่อข้าพเจ้าทำผิดกฎหรือทำของเสียหาย ข้าพเจ้าพยายามหลบหลีกเพื่อไม่ให้คนอื่นทราบ
๑๖. ข้าพเจ้ายินยอมเสียสละสิทธิของตนเองให้ผู้อื่น
๑๗. เมื่อถึงเวลาของข้าพเจ้าในการรักษาความสะอาดของห้องเรียน ข้าพเจ้ามักหลีกเลี่ยง
๑๘. ข้าพเจ้ามักแต่งกายผิดแบบฟอร์มของโรงเรียนอยู่เสมอ
๑๙. ข้าพเจ้าเห็นว่าการขากเรียนบ่อย ๆ ไม่เป็นสิ่งที่เสียหาย
๒๐. ในเวลาเรียนข้าพเจ้าตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่

๖๑. ข้าพเจ้านึกจะไม่วางและหลับในชั้นเรียน
๖๒. ข้าพเจ้าเรียนและเอนเป็นเวลา
๖๓. ในการสอบแต่ละครั้งข้าพเจ้าได้ทบทวนข้อและเตรียมสอนอย่างเต็มที่
๖๔. ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎของบ้านและโรงเรียนอย่างเคร่งครัด
๖๕. เมื่อครูให้ทำงานเป็นกลุ่ม ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะปล่อยให้เพื่อนที่ของครูรวมงานคนอื่น ๆ
๖๖. เมื่อมีการนัดหมายแบบปะกัน ข้าพเจ้านึกช้ากว่าเวลานัด
๖๗. เมื่อมีเหตุการณ์ยุ่งยากเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจะหาทางหลีกเลี่ยงเสมอ
๖๘. ข้าพเจ้ารักความซื่อสัตย์ในเมื่อสิ่งนั้นเป็นความลับ
๖๙. เมื่อได้รับมอบหมายงานให้รับผิดชอบ ข้าพเจ้ารับผิดชอบได้อย่างเรียบร้อย
๗๐. ข้าพเจ้าเชื่อใจคำสั่งสอนของผู้ใหญ่เสมอ
๗๑. ข้าพเจ้าชอบให้เสียงควยอารมณ์มากกว่าเหตุผล
๗๒. ข้าพเจ้าทำงานเป็นกลุ่มได้ดี ช่วยกันออกความคิดเห็น และช่วยเหลือกัน
๗๓. ในขณะเดินหรือขี้อายบนถนนข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด
๗๔. ในชุมนุมที่ข้าพเจ้าอยู่งานกุศลหรืองานพิเศษต่าง ๆ และกองการลูกเสือหรืออนุชาชาติไปช่วยข้าพเจ้าสมัครไปช่วยทุกครั้ง
๗๕. ข้าพเจ้ากลัวการนำผิดต่าง ๆ ของข้าพเจ้าไม่ร้ายแรง เพราะข้าพเจ้ายังเป็นเด็กอยู่
๗๖. ข้าพเจ้ากลัวการไปประชุมสายไม่เป็นไร ถ้าคนอื่นเขาก็ไปสายด้วยเหมือนกัน
๗๗. เมื่อได้รับงานไปทำ ข้าพเจ้าจะทำให้เสร็จไม่ว่าจะมีอะไรมาขัดขวางหรือทำให้งานนั้นแล้วเสร็จโดยยาก
๗๘. คนที่นั้นจะทำงานได้เสร็จทันเวลา แต่ผิดใจคอยทำนั้น ข้าพเจ้ายินดีที่จะเพิ่มเวลาให้เขาทำงานให้เสร็จเรียบร้อย
๗๙. เมื่อผู้ใหญ่มอบหมายให้ข้าพเจ้าทำอะไรบางอย่างที่ยาก ๆ ข้าพเจ้าคิดว่า ควรมอบคืนให้ผู้ใหญ่เองงานหนักกลับไปทำเสียเอง
๘๐. เมื่อถึงเวลาเลิกงานเมื่อใด ข้าพเจ้าควรผลงานได้สบายใจ แม้ทำงานที่ทำอยู่นั้นยังไม่เสร็จเรียบร้อย

๔๑. ในคราวที่ไม่มีเวลาติดตามบทเรียน และไม่มีเวลามากมายกับเพื่อนฝูง ข้าพเจ้าคิดว่าภาระทั้ง
บทเรียนย่อมดีกว่าภาระทั้งเพื่อนฝูง *ภาระ ๘๕๖๖๖๖๖๖ > ๑๗๖๖๖*
๔๒. ข้าพเจ้าเห็นว่านักเรียนที่มีความรู้แล้วควรไต่กระแสสูง ๆ แม้ว่าเขาจะทำการบ้านที่รับมอบหมาย
จากครูไม่สำเร็จตามกำหนดเวลาก็ตาม
๔๓. ข้าพเจ้าเห็นว่าไมควรเข้าไปสอดแทรกห้ามปราม เมื่อคนอื่นใช้วัสดุของใช้ของโรงเรียน
โดยเปล่าประโยชน์
๔๔. ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องช่วยงานทาง ๆ ของโรงเรียน เว้นข้าพเจ้าไม่ได้รับมอบหมายเป็นพิเศษ
จากครูให้ทำสิ่งเหล่านั้น
๔๕. ข้าพเจ้าเห็นว่าไมควรไปเกณฑ์คนอื่นในการศึกษา และกิจกรรมอื่น ๆ ของโรงเรียนต้องมาเรียน
หนังสือตรงตามเวลาเหมือนคนอื่น ๆ
๔๖. ข้าพเจ้าคิดว่า นักเรียนที่ไม่มีความต้องการทำงานเพื่อโรงเรียนเมื่อได้รับการขอร้องให้ช่วยทำงานใด
งานหนึ่งของโรงเรียน ก็ไม่จำเป็นต้องช่วย
๔๗. งานบางอย่างที่ข้าพเจ้าพอจะทำได้ แต่หากไม่ได้รับการขอร้องให้ทำ ย่อมไม่เป็นการสมควร
ที่ข้าพเจ้าจะทำ
๔๘. ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ควรให้คนที่มีความสามารถพิเศษทำงานง่าย ๆ ที่ไม่น่าสนใจให้แก่โรงเรียน
๔๙. ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่ควรชักชวนคนที่สมัครเขาทำงานใด ๆ ถึงแม้ว่าเขาไม่มีความสามารถที่จะ
ทำงานนั้น ๆ
๕๐. ข้าพเจ้าคิดว่า เด็ก ๆ ไม่จำเป็นต้องช่วยทำงานอื่น ในเมื่อคนอื่นเขาไม่เห็นว่าต้องทำงานนั้น
อยู่แล้ว

✓ แบบสอบถามฉบับที่ ๓ (กต ๓๗ ึ่ง ๑ เดื)

๑. ขาพเจ้าไม่สบายใจถ้าอะไรแสดง ๆ ในงานเลี้ยงทั้ง ๆ ที่ก่อนเขาทำกัน
๒. เวลาจะทำอะไรเขาจะมีความรู้สึกก่อนว่า ก็น่าสนใจเขาทำอะไร
๓. เมื่อมีคนวิพากษ์วิจารณ์หรือก็เห็นการกระทำของขาพเจ้า ขาพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ
๔. ขาพเจ้าเชื่อในความคิดของหัวหน้าเสมอ
๕. ขาพเจ้ามักเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่น
๖. ก่อนมักกล่าวหาว่า ขาพเจ้าชอบคิดนอกแบบแผน
๗. ขาพเจ้าชอบทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ
๘. ขาพเจ้ารู้สึกเบื่อในการทำตามผู้อื่น
๙. ขาพเจ้ามักจะทำความเข้าใจในคนที่ขาพเจ้ารู้จัก
๑๐. ขาพเจ้ากล้าเดินไปในที่ ๆ มีคนมาก ๆ
๑๑. ขาพเจ้าไม่เคยรู้สึกกลัวเหมือนอยู่กับคนอื่น ๆ
๑๒. ก่อนจะทำอะไร ขาพเจ้ามักจะไตร่ตรองก่อน
๑๓. ก่อนจะตัดสินใจอะไร ขาพเจ้ามักจะหาหลักฐานความจริงก่อน
๑๔. ขาพเจ้าอยากกลับไปเป็นเด็ก ๆ อีก
๑๕. ขาพเจ้ามักจะตัดสินใจไม่ถูกว่า ขาพเจ้าควรจะทำอะไร
๑๖. บางครั้งขาพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดหรือร้องไห้โดยไม่ทราบสาเหตุ
๑๗. บางครั้งเขาทำอะไรไม่ไถ่เลย เพราะไม่สามารถบังคับตนเองให้ลงมือทำงานได้
๑๘. ขาพเจ้ามักจะกลัวบางสิ่งบางอย่างโดยไม่มีเหตุผล
๑๙. ขาพเจ้ามักจะใช้เวลาเรื่อย ๆ
๒๐. ขาพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนที่ไม่มีค่า
๒๑. เวลาจะลงมือทำอะไร ขาพเจ้ารู้สึกว่ามันช่างยากลำบากเสียจริง ๆ
๒๒. บางครั้งขาพเจ้ารู้สึกไม่ชอบหน้าบางคนโดยไม่มีสาเหตุ
๒๓. เวลาอยู่คนเดียว ขาพเจ้ามักได้ขึ้นเสียงแปลก ๆ
๒๔. ขาพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจโดยไม่ทราบสาเหตุบ่อย ๆ

๒๕. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าไหวในเรื่องบางเรื่องเป็นแน่แท้ จวบไปอยากจะพูดถึง
๒๖. ข้าพเจ้าเลิกทำอะไร ๆ หลายครั้งแล้ว เพราะคิดว่าตนเองมีความสามารถไม่เพียงพอ
๒๗. ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีสมาธิในการทำงาน
๒๘. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่ในโลกนี้
๒๙. ข้าพเจ้ามักได้รับการเชิญชวนไปร่วมงานต่าง ๆ เสมอ
๓๐. เมื่ออยู่ในกลุ่มชน ข้าพเจ้ามักได้รับการขอร้องให้พูดหรือแสดงความคิดเห็นหรือแสดงกิจกรรม มั่น ๆ
เช่น ร้องเพลง เป่ากลอง
๓๑. ข้าพเจ้าเข้ากับคนได้ทุกประเภท
๓๒. ข้าพเจ้าชอบเมเปิ้ลสังสรรค์กับผู้อื่น
๓๓. ข้าพเจ้าชอบที่จะทำความรู้จักกับคนแปลกหน้า
๓๔. ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมทุกอย่างของวิทยาลัย
๓๕. ข้าพเจ้าเป็นที่รู้จักอย่างดีในหมู่นักเรียนในวิทยาลัย
๓๖. เวลาทำงานข้าพเจ้าจะพยายามทำให้ดีที่สุด
๓๗. ข้าพเจ้าอยากจะมีความสามารถในทุก ๆ ด้าน
๓๘. ข้าพเจ้าไปเกะกะคนอื่นในการทำงาน
๓๙. ข้าพเจ้ามีกวางแยงในการทำงานล่วงหน้าเสมอ
๔๐. ข้าพเจ้าตั้งใจไว้วางจะทำสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตนี้
๔๑. ข้าพเจ้ามักจะไม่นอน ถึงแม้ว่าจะรู้สึกไม่พอใจในเรื่องนี้ ๆ
๔๒. ข้าพเจ้าไม่เคยอารมณ์เสียแม้ว่าการทำงานจะเกิดความผิดพลาดก็ตาม
๔๓. ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวนานอยู่
๔๔. เพื่อน ๆ มักจะขอร้องให้ข้าพเจ้าเล่าเรื่องชวนขันให้ฟังเสมอ
๔๕. ข้าพเจ้าช่วยเหลืองานของวิทยาลัยเท่าที่จะสามารถทำได้ เช่น แสดงละคร เล่นกีฬา ฯลฯ

๔๖. ข้าพเจ้านึกจะทำงานมากกว่าคนอื่น ๆ เวลาทำงานร่วมกัน
๔๗. ข้าพเจ้านึกจะมีอารมณ์แจ่มใสเสมอ
๔๘. เพื่อน ๆ เกือบบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้านึกทำให้คนอื่นอยู่ใกล้สบายใจ
๔๙. ข้าพเจ้าชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย
๕๐. ข้าพเจ้ามีความสามารถด้านกีฬาบางอย่าง

วัดเวฬุวัน ป่าสัก

แบบสอบถามฉบับที่ ๕ (ลิข ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖, ๒๗, ๒๘, ๒๙, ๓๐, ๓๑, ๓๒, ๓๓, ๓๔, ๓๕, ๓๖, ๓๗, ๓๘, ๓๙, ๔๐, ๔๑, ๔๒, ๔๓, ๔๔, ๔๕, ๔๖, ๔๗, ๔๘, ๔๙, ๕๐, ๕๑, ๕๒, ๕๓, ๕๔, ๕๕, ๕๖, ๕๗, ๕๘, ๕๙, ๖๐, ๖๑, ๖๒, ๖๓, ๖๔, ๖๕, ๖๖, ๖๗, ๖๘, ๖๙, ๗๐, ๗๑, ๗๒, ๗๓, ๗๔, ๗๕, ๗๖, ๗๗, ๗๘, ๗๙, ๘๐, ๘๑, ๘๒, ๘๓, ๘๔, ๘๕, ๘๖, ๘๗, ๘๘, ๘๙, ๙๐, ๙๑, ๙๒, ๙๓, ๙๔, ๙๕, ๙๖, ๙๗, ๙๘, ๙๙, ๑๐๐)

๑. ข้าพเจ้ามีความพยายามอย่างยิ่งที่จะทำอะไรให้ดีกว่าที่ตั้งใจไว้
๒. ข้าพเจ้ารู้สึกโศกโศกใจ เมื่อคนอื่นได้คะแนนสูงกว่าข้าพเจ้า
๓. เมื่อประสบความสำเร็จในบางเรื่อง ข้าพเจ้าจะคิดหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จให้ได้อีก
๔. เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้ามักมีความรู้สึกที่ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูง
๕. เมื่อครูให้การบ้านหรือมอบหมายงาน ข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนกำหนดส่งเสมอ
๖. ทุกครั้งที่ทำงานเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้าชอบที่จะเป็นหัวหน้ามากกว่าเป็นลูกน้อง
๗. ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีงานมากอย่างสม่ำเสมอ
๘. คนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เพื่อนสนิทของข้าพเจ้าจะมีความรู้สึกที่ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่มีการรับผิดชอบ เพราะข้าพเจ้าเป็นคนเคร่งเครียดกับการทำงานมาก
๙. แม้ข้าพเจ้าจะไปเรียนที่ต่างที่สักกี่วันก็ตาม ข้าพเจ้าจะเรียน แต่ครูหลายท่านก็ชมว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีขยันมากที่สุดคนหนึ่ง
๑๐. เพื่อนที่ข้าพเจ้าชอบนั้นมักเป็นคนที่มีความหวังใจสูงเสมอ
๑๑. ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบผลงานของตนเองกับของผู้อื่นเสมอ
๑๒. ข้าพเจ้ามีความพยายามที่จะทำอะไรให้ได้ดีที่สุดในโรงเรียน หรือสูงกว่าเพื่อนทุก ๆ คนในชั้น
๑๓. ประการนี้ข้าพเจ้าจะใช้เวลาว่างที่ว่างมาทำงานหรืออ่านหนังสือ มากกว่าคุยกับเพื่อนหรือเล่นกับเพื่อน
๑๔. ข้าพเจ้าจะมีใจจดจ่อกับงานที่ตนได้รับมอบหมายให้ทำมากกว่าจะทำสำเร็จ แม้งานนั้นจะเป็นสิ่งที่น่าเบื่ออย่างไรก็ตาม
๑๕. คนที่ข้าพเจ้าเกลียดชังมากที่สุดคือ คนที่ไม่ชอบกับผู้อื่นด้วยตนเอง
๑๖. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ข้าพเจ้ารู้ว่า จะสามารถทำได้ดีกว่าคนอื่น
๑๗. ข้าพเจ้าชอบที่จะเป็นคนแรกในโรงเรียนเกี่ยวกับความสำเร็จทางการเรียนและการทำงานของข้าพเจ้าเสมอ
๑๘. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ไม่มีการสอบเลย

๑๘. เมื่อข้าพเจ้าพบคนที่อยู่แยกของสรรพสิ่งรู้ว่าทำงานก็เกิน ข้าพเจ้าจะเกิดความรู้สึก
ที่จะเป็นเช่นนี้
๒๐. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้าเต็มกับความสำเร็จในการทำงาน
๒๑. เมื่อมีใครคนหนึ่งไถ่ถามถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเกิดความรู้สึกที่อยากจะแข่งขันกับเขา
๒๒. ข้าพเจ้ามักจะกังวลใจสูง ๆ เพื่อที่จะได้ใช้ความพยายามและความสามารถทำงานนั้น
อย่างเต็มที่
๒๓. ทุกครั้งที่ทำการมาวิเคราะห์สิ่งใด ข้าพเจ้าชอบทำข้อที่ยาก ๆ มากกว่าข้อที่ง่าย ๆ
๒๔. ไม่ว่าข้าพเจ้าจะทำงานอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะพยายามทำจนสุดความสามารถเสมอ
๒๕. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่า อนาคตของตนเองจะขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน
๒๖. ข้าพเจ้าเรียนหนังสือด้วยความสนุกมากการที่ได้ทุกข้อ
๒๗. ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง
๒๘. ข้าพเจ้าชอบทำงานด้วยความรักของตนเอง และไม่ชอบทำตามผู้อื่น
๒๙. เมื่อข้าพเจ้าสละใจไป ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการทำงาน ข้าพเจ้าก็จะไม่สนใจนอกจาก
ความมุ่งมั่นที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จ
๓๐. เมื่อจบลงครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เพราะได้ทำงานสำเร็จหรือแข่งขันจนได้รับชัยชนะ
๓๑. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่า การเรียนหรือการทำงานนั้นเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่าย
๓๒. ข้าพเจ้ารู้สึกเสมอว่า จิตใจของข้าพเจ้ามักจะคิดหาเรื่องการแข่งขันกับผู้อื่น ไม่ว่าจะทำอะไร
๓๓. ข้าพเจ้าชอบออกคำสั่งงานที่ข้าพเจ้าคิดว่าดีด้วยความเต็มใจเสมอ
๓๔. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการทำงานเหมือน ๆ กับการเล่น
๓๕. เมื่อจบลงครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานอะไรอย่างหนึ่ง แต่จำไปไม่ทำนั้นข้าพเจ้าก็จะเกิดความรู้สึก
เบื่อหน่ายและหงุดหงิดทำงานนั้น

๓๖. สิ่งที่เขาพิจารณาแล้วมากก็คือ "ความล้มเหลวของการทำงาน"
๓๗. เมื่อเขาพิจารณาอะไร เขาก็มักจะทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อน แล้วจึงจะหยุดพัก
๓๘. เขาจะพยายามทำงานนั้นมากยิ่งขึ้น เมื่องานนั้นเป็นปัญหาที่แก้ยาก
๓๙. ขณะกำลังดำเนินสิ่งใด เขาก็มักจะใส่ใจในความหมายของคำที่ไม่เคยรู้มาก่อนในห้องเรียน และต้องการที่จะตรวจสอบว่าคำนั้นในความจริง
๔๐. เขาก็มีความรู้สึกว่าเขาเองมีความคิดที่จะค้นพบสิ่งต่าง ๆ ที่มีความแปลกใหม่ และที่คนอื่น
 อยู่เสมอ
๔๑. เขาก็จะมีความพยายามมากขึ้น เมื่อรู้สึกว่ามีความรู้ด้อยกว่าเพื่อน ๆ
๔๒. เขาก็ชอบการที่สอนเนื้อหาที่ยาก ๆ และให้ตัวอย่างที่แปลก ๆ
๔๓. เขาก็ชอบทำงานทุกอย่างด้วยตนเอง และไม่ชอบให้ผู้อื่นทำ
๔๔. ในบทเรียนที่ยาก ๆ นั้น เขาก็จะอ่านซ้ำ ๆ ซาก ๆ หลายครั้ง จนเข้าใจแล้วจึงจะผ่านไป
๔๕. งานที่เขาพอใจที่จะทำอย่างยิ่งก็คือ งานที่เขาได้ใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่

การอ่านจําแนกรายชื่อของแบบสอบถาม

ตาราง ๒๒ แสดงการอ่านจําแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามวัดความมีน้ำใจ
ของครู (TS) และวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (AM)

ข้อที่	การอ่านจําแนก (t)		ข้อที่	การอ่านจําแนก (t)	
	TS	AM		TS	AM
๑	๔.๕๕๔	๑๖.๓๒๐๓	๒	๑.๕๒๖	๓.๐๒๓๕
๓	๒.๘๒๒	๔.๓๕๔๒	๔	๑.๕๔๒	๓.๓๓๕๒
๕	๑.๓๓๓	๔.๖๓๒๓	๖	๓.๑๕๔	๓.๖๐๐
๗	๔.๕๕๔	๕.๓๓๕๕	๘	๖.๑๓๓	๓.๖๕๒๔
๙	๓.๕๕๕	๔.๓๔๒๖	๑๐	๒.๓๓๒	๓.๓๕๐๐
๑๑	๒.๕๖๓	๒.๓๐๕๓	๑๒	๒.๒๐๖	๖.๔๔๒๑
๑๓	๒.๓๕๓	๖.๘๕๕๒	๑๔	๔.๒๖๖	๖.๓๖๓๖
๑๕	๒.๕๒๐	๒.๒๐๖๑	๑๖	๔.๒๓๕	๑.๕๓๒๒
๑๗	๒.๒๑๔	๓.๓๓๕๑	๑๘	๓.๖๓๒	๑.๖๓๓๔
๑๙	๒.๓๓๐	๓.๕๕๒๓	๒๐	๒.๖๖๕	๔.๒๕๑๖
๒๑	๓.๖๓๕	๒.๕๒๓๕	๒๒	๓.๓๑๔	๔.๘๑๕๒
๒๓	๑.๘๕๔	๓.๕๓๓๔	๒๔	๔.๖๓๓	๔.๐๘๔๔
๒๕	๒.๖๖๒	๓.๑๕๒๕	๒๖	๓.๕๓๔	๒.๐๕๕
๒๗	๓.๓๔๔	๒.๕๐๕๓	๒๘	๔.๕๓๓	๔.๖๓๑๓
๒๙	๒.๐๓๒	๒.๕๔๒๕	๓๐	๒.๓๔๑	๒.๖๔๔๑
๓๑	๔.๒๑๑	๒.๓๓๓๔	๓๒	๔.๐๕๑	๔.๕๓๒๓
๓๓	๒.๕๕๑	๔.๓๕๕๕	๓๔	๓.๐๖๔	๔.๓๑๓๔
๓๕	๑.๓๑๓	๓.๕๐๖๔	๓๖	๓.๖๔๒	๖.๖๓๓๔
๓๗	๓.๐๓๕	๓.๘๑๔๔	๓๘	๓.๑๕๒	๕.๓๓๒๒
๓๙	๑.๓๓๕	๕.๑๔๕๐	๔๐	๑.๘๕๕	๘.๕๕๑๕
๔๑	—	๓.๓๔๕๐	๔๒	—	๖.๐๕๒๖
๔๓	—	๖.๖๑๓๓	๔๔	—	๖.๕๐๕๕
๔๕	—	๓.๕๔๖๔			